

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

čeština

تشيكي

مَا لَا يَسَعُ الْمُسْلِمَ جَهْلُهُ

Co by měl každý muslim znát

Vědecký výbor
v čele s předsednictvem pro náboženské záležitosti
v Posvátné mešitě a v Prorokově mešitě

مَا لَا يَسَعُ الْمُسْلِمَ جَهْلُهُ

Co by měl každý muslim znát

اللَّجْنَةُ الْعِلْمِيَّةُ

بِرئاسةِ الشُّؤْنِ الدِّيْنِيَّةِ بِالمَسْجِدِ الحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

Vědecký výbor v čele s předsednictvem pro
náboženské záležitosti v Posvátné mešitě a v
Prorokově mešitě

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Co by měl každý muslim znát

Úvod

Chvála Bohu, Pánu všech světů, a požehnání a mír tomu, jenž byl seslán jako milosrdenství všem světům, jeho rodu, druhům a těm, kteří následují jeho příklad a řídí se jeho správným vedením až do soudného dne.

Toto je stručné pojednání, které obsahuje to nejdůležitější, co muslim potřebuje ke své víře, uctívání a jednání. Sestavili jsme je pro návštěvníky a návštěvnice dvou posvátných mešit, aby dobře znali a chápali záležitosti svého náboženství, a prosíme přitom Štědrého, nanejvýš Dobrotivého, aby jím prospěl a učinil je skutkem zbožným a upřímně pouze pro Něho konaným. Vždyť On je nejlepším, kdo je žádán, a nejštědřejším, v koho se doufá.

Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného

První kapitola:

To, co se týká přesvědčení

První podkapitola: Význam islámu a jeho pilíře

Islám znamená odevzdání se Bohu vyznáváním Jeho jedinosti, podřízení se Mu poslušností a odmítání přidružování k Bohu a těch, kteří to dělají.

A jeho pilířů je pět:

První: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží.

Druhý: dodržování modlitby.

Třetí: dávání povinné almužny (zakát).

Čtvrtý: půst v měsíci ramadánu.

Pátý: pouť ke Ka'abě pro toho, kdo je schopný k ní vykonat cestu.

Důležitost tawhídu (monoteismu):

Věť, že Všemohoucí Bůh stvořil všechna stvoření proto, aby Ho uctívala a nic k Němu nepřidružovala. Pravid Všemohoucí:

{وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥١﴾}

{A džiny a lidi jsem jedinež proto stvořil, aby Mne uctívali.} [Běžící: 56], A toto uctívání lze poznat pouze prostřednictvím vědění, jak pravil Všemohoucí:

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
مُتَقَلِّبَكُمُ وَمَثْوَىٰكُمْ﴾ (١٩)

{Vězte tedy, že není božstva kromě Boha, a pros za odpuštění vin svých i vin mužů a žen věřících! Bůh dobře ví o přecházení vašem a zná i konečný příbytek váš.} [Muhammad: 19], Začal tedy s věděním před slovem a činem. Nejdůležitějším, co se muslim musí naučit, je dodržování jednotnosti Všemohoucího Boha (tawhíd), protože je základem a podstatou náboženství. A náboženství stojí pouze na dodržování jednotnosti Boží (tawhíd), a to je první povinností muslima a zároveň i jeho poslední povinností. A uctívání jediného Boha je prvním z pilířů islámu, které musí každý muslim znát a jednat podle nich. A těchto pilířů islámu je pět, jak je uvedeno v hadíthu, kdy ‘Abdulláh Ibn ‘Umar (ať je s nimi Bůh spokojen) vyprávěl: Slyšel jsem Posla Božího ﷺ říci:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

„Islám je postaven na pěti: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, dodržování modlitby, dávání povinné almužny, pouti ke Ka'abě a půstu v měsíci ramadánu.“¹

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (8).

Je tedy povinností muslima naučit se význam tawhídu, což je uctívání pouze Boha jediného, a není povolené k Němu v Jeho uctívání nikoho přidružovat - ani blízkého anděla, ani poslaného proroka.

Význam vyznání, že není boha kromě Boha, je

doznání služebníka z pevného přesvědčení, že si nezaslouží být uctíván nikdo jiný kromě Všemohoucího Boha. A uctívá tak Boha jediného a pouze Jemu věnuje všechny druhy uctívání, jako jsou prosby, strach před Bohem, doufání a spoléhání se na Něj a další.

A vyznání víry se naplní pouze dvěma pilíři:

První: popření božství a uctívání všeho kromě Boha, tedy popření dávání jakýchkoliv Bohu rovných, božstev a falešných model.

Druhý: potvrzení božství a pravého uctívání pouze Bohu jedinému a nikomu jinému. Pravidl Všemohoucí:

{وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ...}

{A vyslali jsme již k národu každému posla, aby hlásal: „Boha uctívejte a Tághútovi se vyhýbejte!“ ...}
[Včely: 36].

A podmínkami „Není boha kromě Boha“ jsou:

První: vědění, jež je opakem nevědomosti.

Druhá: jistota, která vylučuje pochybnost.

Třetí: upřímnost jedinému Bohu, která vylučuje přidružování.

Čtvrtá: pravdomluvnost, která je opakem lži.

Pátá: láska, která je opakem nenávisti.

Šestá: podrobení se, které vylučuje opuštění.

Sedmá: přijetí, které vylučuje odmítnutí.

Osmá: odmítnutí všeho, co je uctíváno kromě Všemohoucího Boha.

A tyto podmínky je nutné dodržovat a jsou všechny společně uvedeny v následujících verších:

Vědění, jistota, upřímnost, pravdomluvnost s láskou, poslušností a přijetím

a přidej osmou - tvé odmítnutí všeho, co je uctíváno kromě Boha.

A uskutečnění vyznání spočívá v uctívání jediného Všemohoucího Boha, který nemá žádného společníka, a v upřímnosti uctívání jediného Boha. A tak nesmí vzývat nikoho jiného kromě Boha, spoléhat se na někoho jiného než na Boha, doufat v někoho jiného než v Boha, modlit se k někomu jinému než k Bohu a nesmí obětovat nikomu jinému než Bohu Všemohoucímu.

A to, co dělají někteří lidé, jako obcházení hrobů, žádání o pomoc obyvatel těchto hrobů a jejich vzývání místo Boha, je přidružováním v uctívání. Je třeba se toho vyvarovat a varovat před tím, protože to patří k tomu, co dělají ti, kdo přidružují, jako je uctívání model, kamenů a stromů místo Boha, a to je přidružování, proti kterému byly seslány knihy a vysláni poslové, aby před ním varovali a zakazovali ho.

Vyznání, že Muhammad je posel Boží, znamená

poslušnost v tom, co nařídil, uvěření tomu, co oznámil, vyvarování se toho, co zakázal a před čím varoval, a aby byl Bůh uctíván jen tím, s čím přišel. Muslim tedy vyznává, že Muhammad Ibn ‘Abdulláh al-Quraší al-Hášimí je posel Všemohoucího Boha ke všemu stvoření z dřinů i lidí, jak pravil Všemohoucí:

﴿قُلْ يٰٓاَيُّهَا النَّاسُ اِنِّى رَسُوْلُ اللّٰهِ اِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

{Rci: „Lidé, já věru jsem poslem Božím k vám všem vyslaným...“} [Rozpoznání:158].

A že ho Bůh poslal, aby zvěstoval Jeho náboženství a vedl Jeho stvoření, jak pravil Všemohoucí:

﴿وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيْرًا وَنَذِيْرًا وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا

يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٨﴾

{A vyslali jsme tě k lidem všem jen jako hlasatele zvěsti radostné a jako varovatele, avšak většina lidí to neví.} [Saba': 28]. A jak pravil Všemohoucí:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾﴾

{A neposlali jsme tě leč jako znamení milosrdenství pro lidstvo veškeré.} [Proroci: 107].

A důsledek tohoto vyznání je, že se nesmí věřit, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) má právo na Boží panství a vládu nad vesmírem nebo právo na uctívání, naopak on (ať mu Bůh žehná a dá mír) je služebníkem, který se neuctívá, a zároveň poslem, jehož nelze prohlašovat za lháře. A nemůže sám sobě ani nikomu jinému prospět ani uškodit, leda z dovolení Božího, jak pravil Všemohoucí:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۖ

إِنْ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ...﴾

{Rci: „Neříkám vám, že u sebe vlastním pokladnice Boží a znám nepoznatelné, a neříkám ani, že

jsem anděl. Já následuji jediné to, co mi bylo vnuknuto.“} [Dobytek: 50].

Druhá podkapitola: Význam víry (ímán) a její pilíře

Víra je přesvědčení srdce, prohlášení jazyka a činy srdce a údu a zvyšuje se s dobrými skutky a snižuje se s hříchy.

Víra je podmínkou platnosti a podmínkou přijetí uctívání, stejně jako přidružování a nevíra činí všechny dobré skutky marnými. A tak jako Bůh nepřijme modlitbu bez malé očisty (wudu), tak nepřijme ani žádné uctívání bez víry. Pravil Všemohoucí:

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ۝﴾

{A ten, kdo koná dobré a je věřící - ať je to muž, či žena - ten vejde do ráje a nebude ošizen ani o důlek pecky datlové.} [Ženy: 124].

A vysvětlil, že přidružování činí skutky marnými, jak pravil Všemohoucí:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ۝﴾

{A bylo již vnuknuto tobě i těm, kdož před tebou byli: „Věru, budeš-li přidružovat, marné budou skutky tvé a budeš zajisté mezi těmi, kdož ztrátu utrpí.} [Skupiny: 65].

A pilířů víry je šest: víra v Boha, Jeho anděly, Jeho knihy, Jeho posly, soudný den a osud, ať je dobrý nebo špatný.

1) Víra ve Všemohoucího Boha - ta zahrnuje tři věci:

1 - Víra v Boží panství,

a to je uznávání jedinství Všemohoucího Boha v Jeho skutcích, jako je stvoření, uštěďřování obživy, dávání života i smrti. A tak není stvořitele kromě Boha, ani dárce obživy kromě Boha, ani toho, kdo dává život, kromě Boha, ani toho, kdo dává smrt, kromě Boha, a nikdo neřídí tento svět kromě Něj, Všemohoucího.

Není známo, že by někdo odmítl to, že Bůh je pánem, leda z domýšlivosti, aniž by sám věřil tomu, co říká, jako se to stalo faraonovi, když řekl svému lidu:

﴿...أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى﴾

{...Já vaším Pánem jsem nejvyšším.} [Vytrhující: 24]. Avšak toto není z přesvědčení, jak pravil Všemohoucí o Mojžíšovi (mír s ním):

﴿قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَاحِرٍ وَإِنِّي

لَأَظُنُّكَ يَافِرْعَوْنُ مُبْتَوَرًا ﴿١٢٢﴾﴾

{Mojžíš odpověděl: „Ty věru víš, že to byl jedině Pán nebes a země, jenž seslal to jako znamení

objasňující. A já se domnívám, Faraóne, že ke zkáze jsi odsouzený!“ (102)} [Noční cesta: 102], A Všemohoucí Bůh pravil:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

{A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly o pravdivosti jejich, z nespravedlnosti a pýchy...} [Mravenci: 14].

Všechna stvoření tedy musí mít nějakého stvořitele, protože není možné, aby se stvořila sama, protože žádná věc se nemůže stvořit sama, ani nemůže vzniknout náhodně sama o sobě, protože každá stvořená věc musí mít svého stvořitele, a protože existuje v tomto úžasném systému a řádu; není možné, aby to byla náhoda. A proto musí mít stvořitele a tímto stvořitelem je Bůh, Pán všech světů. Právil Všemohoucí:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ خَلَقُوا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣٦﴾﴾

{Cožpak z ničeho byli stvořeni, či sami jsou stvořiteli, (35)}

anebo stvořili nebesa i zemi? Ne, oni nejsou přesvědčeni! (36)} [Hora Sinaj: 35-36].

A polyteisté uznávali, že Bůh je Pánem, jen k němu přidružovali jiná božstva, a to je neuvedlo do islámu. A Prorok ﷺ s nimi bojoval a povolil jejich zabít i majetek, protože přidružovali v uctívání a

uctívali vedle Něho i jiné, jako sochy, kameny, anděly atd.

2 - Víra v Boží božství

Víra v božství Boha znamená, že je On jediný je pravý Bůh, který nemá společníka. Arabské slovo al-iláh (bůh) znamená uctívání s láskou, úctou a pokorou.

Pravil Všemohoucí:

﴿وَاللَّهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٣٣﴾﴾

{A Bůh váš je jediný Bůh; není boha kromě Něho, Milosrdného, Slitovného.} [Kráva: 163].

Víra každého, kdo k Bohu přidružuje jiného boha, je neplatná. Pravil Všemohoucí:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ

الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿١٣٤﴾﴾

{A je to proto, že Bůh je pravda a že to, co je místo Něho vzýváno, je nicotné a Bůh věru je vznešený, veliký.} [Pout': 62].

Z tohoto důvodu poslové (mír s nimi) od Noema až po Muhammada (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyzývali své národy k vyznávání Boží jedinství a k uctívání pouze jediného Boha s vyloučením všeho ostatního. Bůh ukázal polyteistům, že je falešné a neplatné brát si božstva, která uctívají společně s Všemohoucím Bohem, vzývají je a prosí o pomoc, a uvedl pro to dva rozumové důkazy:

Prvním důkazem je, že tato božstva nemají žádné Božské vlastnosti. Jsou stvořená a nic netvoří, nedokáží pomoci těm, kteří je uctívají, ani je od ničeho ochránit a nemají v moci ani život, ani smrt, ani vzkříšení, jak pravil Všemohoucí:

﴿وَاتَّخِذُوا مِنْ دُونِهِ ۚ إِلَٰهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾﴾

{A vzali si vedle Něho božstva, která stvořit nic nemohou, leč sama stvořena jsou, která sobě žádnou škodu či užitek způsobit nemohou a ani smrtí ani životem ani vzkříšením nevládnou.}

[Spásné zjevení: 3].

Druhým důkazem je, že tito polyteisté uznávali, že Všemohoucí Bůh je jediný Stvořitel a Ten, který vše řídí, což samo o sobě vyžaduje, aby Ho uctívali jako jediného Boha, tak jako Ho uznávali za jediného Pána, jak pravil Všemohoucí:

﴿قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمٰوٰتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾﴾

{Rci: „Komu náleží země a ti, kdož na ní jsou, víte-li?“ (84)}

Odповí: „Bohu.“ Rci: „Cožpak se nevzpamatujete?“ (85)}

Rci: „Kdo je Pánem sedmi nebes a Pánem Trůnu nesmírného?“ (86)

Odvěti: „Bůh.“ Rci: „Což tedy bohabojní nebudete?“ (87)

Otaž se: „V čí ruce je panství nade všemi věcmi a kdo ochraňuje, zatímco proti Němu žádné ochrany není, odpovězte, víte-li?“ (88)

Odvěti: „Bůh.“ Rci: „Jak můžete být tedy tak očarováni?“ (89)} [Věříci: 84-89] A pokud tedy uznají panství jediného Boha, pak musí uctívat pouze Jeho jediného a nepřidružovat k Němu nikoho v uctívání.

3 - Víra v Boží jména a vlastnosti

Znamená to potvrdit a uznat to, co o Sobě Bůh stanovil v Koránu nebo to o Něm ustanovil Posel Boží ﷺ ve své sunně, z jmen a vlastností způsobem, jaký přísluší Bohu, bez překrucování, popírání, určování způsobu nebo připodobňování. Pravidl Všemohoucí:

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا ۖ وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ

مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨٠﴾﴾

{Bohu náleží jména nejkrásnější; vzývejte Jej tedy jimi a nechte být ty, kdož jména Jeho překrucují - ti budou odměněni za to, co činili.} [Rozpoznání: 180]. A Všemohoucí Bůh pravil:

(...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ)

{...A není nic, co by podobné Mu bylo a On slyšící je i jasnozřivý.} [Porada: 11].

Tři druhy přidružování:

1 - Velké přidružování

2 - Malé přidružování

3 - Skryté přidružování.

1 - Velké přidružování

Jeho definicí je dávání někoho jiného na roveň Bohu v tom, co je specifické jen pro Boha, jak pravil Všemohoucí:

﴿إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾

{když naroveň Pána lidstva jsme vás povýšili.} [Básníci: 98].

To zahrnuje uctívání kohokoli jiného než Boha nebo připisování některých druhů uctívání, jako jsou prosby, žádání o pomoc, sliby, obětování a další druhy uctívání, někomu jinému než Bohu.

Nebo to zahrnuje povolování toho, co Bůh zakázal, nebo zakazování toho, co povolil, nebo neuznávání toho, co Bůh přikázal, jako povolování toho, co je z náboženství zřetelně známo jako zakázané, jako je cizoložství nebo alkohol nebo neposlušnost vůči rodičům nebo lichva a vše, co je tomu podobné.

Nebo zakazování dobrých věcí, které Bůh povolil. Nebo neuznávání toho, co Bůh nařídil, jako přesvědčení, že modlitba není povinná, nebo že

půst není povinný, nebo že povinná almužna (zakát) není povinná.

A velké přidružování činí skutky marnými a vede k věčnosti v ohni pro toho, kdo v tom zemře, jak pravil Všemohoucí:

{...وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ}

{...Však kdyby byli přidružovali, marné by bylo to, co konali} [Dobytek: 88].

A tomu, kdo zemře jako přidružující k Bohu, nebude Bohem odpuštěno a bude mu zakázán ráj, jak pravil Všemohoucí:

{إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...}

{Bůh věru neodpustí, je-li k Němu něco přidružováno, ale odpustí, komu chce, věci jiné než toto.} [Ženy: 48], A Všemohoucí Bůh pravil:

{...إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ...}

{Kdo bude přidružovat k Bohu, tomu Bůh zakáže vstup do ráje a bude mu příbytkem oheň pekelný...} [Prostřený stůl: 72].

2 - Malé přidružování

To je to, co bylo v textech pojmenováno jako přidružování, ale nedosahuje stupně velkého přidružování, a proto se to nazývá malé přidružování. Například přísahání při někom jiném než při Bohu, jako je přísahání při Ka'abě, při

prorocích, při důvěře, při životě někoho a podobně, jak řekl Prorok ﷺ :

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

„Kdo přísahal při někom jiném než při Bohu, ten odmítl víru v Boha nebo k Němu přidružil.“¹

A může to být i velké přidružování, v závislosti na tom, co je v srdci pronášejícího. Pokud má tedy ten, kdo přísahá při prorokovi nebo nějakém šejchovi, v srdci, že je tento jako Bůh, nebo že je vzýván místo Boha, nebo že řídí, co je ve vesmíru, pak se jedná o velké přidružování. Pokud však ten, kdo přísahá při někom jiném než při Bohu, neměl tento úmysl, nýbrž to řekl bez úmyslu, jen ze zvyku, jedná se o malé přidružování. K tomu v některých oblastech často dochází, a proto je povinností na to dbát a varovat před tím pro očistění tawhídu a jeho ochranu.

3 - Skryté přidružování

To je to, co se projevuje v srdcích jako předvádění se před lidmi, jako ten, kdo se modlí nebo čte Korán, jen aby ho lidé viděli, nebo oslavuje Boha, aby ho chválili, nebo dává almužnu, aby ho pochválili. A toto činí skutek, který vykonal na odiv, marným, ale ne tak ostatní skutky, které vykonal upřímně pro Boha Všemohoucího.

¹ Zaznamenal ho Ahmad ve své sbírce Musnad pod číslem (6072) a at-Tirmidhí pod číslem (1535) a řekl: Tento hadíth je dobrý (hasan).

Řekl Prorok ﷺ:

«الشِّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَيْبِ النَّمْلَةِ السَّودَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّودَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَّارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

„Přidružování v tomto národě je skrytější než lezení černého mravence po černé hladké skále v temnotě noci. A vykoupením se z něj je říci: „Bože, utíkám se k Tobě před tím, abych k Tobě něco vědomě přidružoval, a prosím Tě o odpuštění za hřích, o kterém nevím.”¹

Druhy nevíry (kufr):

První druh: Velká nevíra

Ta vede k věčnému trestu v ohni a má pět druhů:

1 - Nevíra z popření

To je přesvědčení o tom, že poslové lžou. Tento druh se ale mezi nevěřícími vyskytuje zřídka, protože Bůh podpořil Své posly jasnými důkazy. Stav těchto popíračů je takový, jak je popsal Bůh:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا...﴾

{A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly o pravdivosti jejich, z nespravedlnosti a pýchy...} [Mravenci: 14].

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí v knize Al-Adab al-Mufrad pod číslem (716) a Ahmad v knize Al-Musnad pod číslem (19606) a Ad-Dijá' al-Maqdisí v knize Al-Ahádíth al-Muchtára (1/150) a al-Albání řekl, že je správný v knize Sahíh al-Džámi' as-Saghír pod číslem (3731).

2 - Nevíra z domýšlivosti a vzdoru

Tento druh je jako nevíra Iblíse, protože on Boží příkaz nepopřel ani neodmítl, nýbrž na něj odpověděl vzdorem a zpupností. Pravit Všemohoucí:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ

الْكَافِرِينَ ﴿٣١﴾

{A hle, pravili jsme andělům: „Padněte na zem před Adamem!“ A padli všichni kromě Iblíse, jenž to odmítl, zpychl a stal se jedním z nevěřících.}

[Kráva: 34].

3 - Nevíra odvrácení

A to tak, že se člověk svým sluchem a srdcem odvrátí od následování pravdy, a tak se k ní neobrací, ani si jí nevšímá. Pravit Všemohoucí:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ

مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

{Kdo je nespravedlivější než ten, jemuž byla připomenuta znamení Pána jeho, a jenž se od nich odvrátil? My věru se provinilým pomstíme.}

[Padnutí na zem: 22].

Co se týče částečného odvrácení, je to hřích, nikoli nevíra, jako když se někdo odvrací od učení se některým náboženským povinností, jako jsou pravidla půstu či pouti a podobně.

4 - Nevíra z pochybnosti

To je, že člověk váhá a není si jist pravdou, ale pochybuje o ní, jak stojí ve slovech Všemohoucího:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾﴾

{Pak do zahrady své vstoupil a sám sobě ukřivdil říkáje: „Že někdy toto zanikne, si nemyslím, (35) a nedomnívám se, že kdy dostaví se Hodina; a věru i kdybych navrácen byl k Pánu svému, něco lepšího než toto naleznu tam výměnou.“ (36)}
[Jeskyň: 35-37].

5 - Nevíra pokrytectví

To je, když někdo prohlašuje víru jazykem, ale ve svém srdci skrývá nevíru. Pravit Všemohoucí:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَيَأْتِيهِمُ الْآخِرُ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾﴾

{A někteří z lidí říkají: „Uvěřili jsme v Boha a v den soudný.“ Ale nejsou věřícími.} [Kráva: 8].

A toto jsou druhy velké nevíry, která člověka staví mimo islám.

Druhý druh: Malá nevíra

Tento druh nevede k věčnému trestu v ohni. A je to to, co je v Knize a sunně uvedeno pod názvem nevíra, ale v neurčitěm tvaru, bez členu (Al). Pro tento druh je mnoho příkladů, patří mezi ně: Hadíth Abú Hurajry (ať je s ním Bůh spokojen), který

vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«اِثْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ».

„Dvě věci u lidí pochází z nevíry: napadání rodu a zakázané truchlení nad zesnulým.“¹

2) Víra v anděly

Andělé patří do skrytého světa, Bůh je stvořil ze světla a uctívají Všemohoucího Boha, a nemají žádné božské vlastnosti. A neprotiví se Bohu v tom, co jim nařídil, a vykonávají to, co je jim nařízeno. Je jich tolik, že je nikdo kromě Boha nedokáže spočítat.

Víra v anděly zahrnuje čtyři věci:

1 - Víra v jejich existenci.

2 - Víra v konkrétní anděly, které známe jménem, jako Gabriel, Michael, Isráfíl a další. A v ty, které neznáme jménem, musíme věřit obecně.

3 - Víra v jejich popis a vlastnosti, které jsou uvedeny v Koránu a sunně, například popis anděla Gabriela. Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyprávěl, že ho viděl tak, jak byl Bohem stvořen, měl šest set křídel a zastřel celý obzor.

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (121) a Ahmad v Al-Musnad pod číslem (10434).

4 - Víra v jejich činy, o kterých víme, jako je chválení Všemohoucího Boha a Jeho uctívání ve dne a v noci, aniž by se nudili nebo unavili.

Například Gabriel, toho Bůh pověřil předáváním zjevení.

Israfil je pověřen, aby zatroubil na pozoun.

Anděl smrti je pověřen, aby vzal duše při smrti.

Málik, strážce ohně, Ridwán, strážce ráje, a další.

3) Víra v knihy

Knihami jsou myšleny zjevené knihy, které Všemohoucí Bůh seslal Svým poslům jako vedení pro lidstvo a milosrdenství vůči nim, aby dosáhli blaženosti v obou světech.

Víra v knihy zahrnuje čtyři věci:

1 - Víra v to, že tyto knihy jsou opravdu od Boha.

2 - Víra v ty z nich, jež známe jménem, jako Korán, který byl seslán Muhammadovi (ať mu Bůh žehná a dá mír), Tóra, která byla seslána Mojžíšovi (mír s ním), Evangelium, které Bůh seslal Ježíšovi (mír s ním), a Žalmy, které byly dány Davidovi (mír s ním).

A v ty, které neznáme jménem, musíme věřit obecně.

3 - Víra v to, co v nich je, jako všeho, co je v Koránu, a v to, co nebylo pozměněno z předchozích knih.

4 - Konat podle toho, co se v nich píše, pokud to nebylo zrušeno, a být s tím spokojen a

nerozporovat to, ať tomu rozumíme, nebo ne. A všechny předchozí knihy byly zrušeny velkolepým Koránem. Není tedy povoleno konat podle jakéhokoli pravidla, které se nachází v předešlých knihách, ledaže by to bylo potvrzeno Vznešeným Koránem nebo sunnou.

4) Víra v posly, mír s nimi

Poslové je množné číslo od slova posel, a to je člověk, kterému se dostalo vnuknutí a bylo mu nařízeno, aby ho předal. A prvním z nich byl Noe (mír s ním) a posledním z nich je Muhammad (ať mu Bůh žehná a dá mír). A jsou to stvořené lidské bytosti, které nemají žádné vlastnosti z Božího panství ani božství.

Víra v posly zahrnuje:

1- Víra v to, že jejich poslání je skutečně od Boha, a kdo popře poslání jediného z nich, jako by popřel všechna.

2 - Víra ve jména těch poslů, jejichž jména známe, jako Muhammad, Abrahám, Mojžíš, Ježíš a Noe (mír a požehnání s nimi). A to jsou poslové s pevným odhodláním.

Zatímco v posly, které neznáme konkrétně jménem, musíme věřit obecně. Pravidl Všemohoucí:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ

عَلَيْكَ...﴾

{A již před tebou jsme vyslali posly; o některých z nich jsme ti již vyprávěli, zatímco o jiných jsme ti nevyprávěli...} [Odpouštějící: 78].

3 - Víra v to, s čím přišli.

4 - Řídit se zákony toho, který k nám byl poslán, a to je poslední prorok Muhammad (ať mu Bůh žehná a dá mír).

5) Víra v poslední den

A to je soudný den, kdy budou lidé vzkříšeni ke zúčtování a odplatě. A byl tak nazván, protože po něm už žádný den nebude, neboť lidé potom budou buď v ráji, nebo v ohni.

Víra v soudný den zahrnuje tři věci:

a) Víra ve vzkříšení

To je vzkříšení mrtvých po druhém zatroubení na pozoun. A lidé povstanou před Pána světů, bosí, nazí a neobřezaní. Pravit Všemohoucí:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعَدًا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٤﴾﴾

{Jako jsme začali s prvním stvořením, tak je znovu opakujeme. To je slib pro Nás závazný a My jej věru uskutečníme.} [Proroci: 104].

b) Víra ve zúčtování a odplatu

Člověku budou zúčtovány jeho skutky a bude za ně odplacen. Pravit Všemohoucí:

﴿إِنَّا إِلَيْنَا يَأْتِبُهُمُ ﴿٥﴾ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمُ ﴿٦﴾﴾

{K Nám věru míří jejich návrat (25)}

a Nám pak budou účty své skládat! (26)}
[Zahalující: 25-26].

c) Víra v ráj a peklo

a že jsou věčným příbytkem všech lidí. A ráj je příbytkem blahobytu, který Bůh připravil pro bohabojné, věřící a ty, kteří poslouchali Boha a Jeho Posla ﷺ, a v něm je to, co žádné oko nikdy nevidělo ani ucho neslyšelo a ani to nikdy žádného člověka nenapadlo.

A co se týče ohně (pekla), to je příbytek utrpení, který Bůh připravil pro nevěřící, kteří neuvěřili v Boha a neposlouchali Jeho Posla. A je v něm mnoho druhů utrpení, které by nikoho nenapadly.

6) Víra v osud, ať je dobrý nebo špatný

Osudem se míní: Boží určení toho, co bude, podle Jeho vědění a Jeho moudrosti.

Víra v osud zahrnuje čtyři věci:

1 - Vědění, a to je víra v Boží vědění, že Všemohoucí Bůh ví, co bylo, co bude a jaké to bude, obecně i do detailů, předtím, než to vzniklo, i co s tím bude poté, až to zanikne. A On, Všemohoucí, ví, jaké by bylo i to, co se nikdy nestalo, kdyby se to stalo, jak pravil Všemohoucí Bůh:

{وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ ...}

{A byť i byli navraceni, opět by se obrátili k tomu, co bylo jim zakázáno...} [Dobytek: 28].

2 - Zapsání, to je, že Bůh zapsal vše, co se stane, až do soudného dne, jak pravil Všemohoucí:

﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ (٧٠)

{Což nevíš, že Bůh zná vše, co na nebi je i na zemi? A vše to je věru v Knize zapsáno, a to je pro Boha vskutku velmi snadné.} [Pout': 70].

3 - Vůle, to je víra v to, že ve vesmíru se děje pouze to, co si Bůh přeje. Pravil Všemohoucí:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ...﴾

{Pán tvůj tvoří, cokoli chce, a volí ...} [Příběh: 68]. A člověk má svou vůli, jež se však nevymyká vůli Boží, jak pravil Všemohoucí Bůh:

﴿وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ﴾ (٢١)

{Však přát si toho nebudete, pokud Bůh, Pán lidstva veškerého, nebude chtít!} [Svinutí: 29].

4 - Stvoření, to je víra v to, že Všemohoucí Bůh stvořil veškeré stvoření i jeho skutky, dobré i zlé. Pravil Všemohoucí:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾ (٢٢)

{Bůh stvořitelem je věcí všech a On ručitelem je též všeho.} [Skupiny: 62].

Tyto úrovně jsou společně uvedené v tomto verši:

Boží vědění, Jeho zapsání, Jeho vůle a Jeho stvoření, což je dání vzniku a utváření.

Třetí podkapitola: Al-ihsán (zbožnost)

Zbožnost (ihsán) má jeden pilíř: abys uctíval Boha, jako bys Ho viděl, a i když Ho nevidíš, tak On vidí tebe.

Tj.: že člověk koná to, co mu Bůh uložil k Svému uctívání, jako by stál před Bohem, což vyžaduje naprostou bázeň a obracení se k Němu. A vyžaduje to vykonávání uctívání v souladu se sunnou Proroka ﷺ.

Al-ihsán má dva stupně a zbožní v něm mají dvě odlišná postavení:

První postavení, a to je vyšší: postavení pozorování To je, když služebník koná, jako by svým srdcem pozoroval Boha, Vznešeného a Všemocného, takže se srdce osvítl vírou, až se skryté stane zjevným.

Druhé postavení: postavení upřímné víry a ostražitosti To je, když služebník usiluje o to, aby si neustále uvědomoval, že ho Bůh vidí a ví o něm. Když si toto uvědomí, pak jedná upřímně pouze pro Boha jediného.

Čtvrtá podkapitola: Stručný přehled základů Ahl as-Sunna wa al-Džamá'a

Za prvé: následovat to, co je uvedeno v Koránu a sunně, vnitřně i navenek a nedávat přednost

slovům kohokoli z lidí před slovy Boha a slovy Jeho Posla (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Za druhé: čistota jejich srdcí a jazyků vůči všem společníkům Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). A domnívají se, že chalífou po Prorokovi ﷺ je Abú Bakr, pak 'Umar, pak 'Uthmán a nakonec 'Alí, ať je s nimi se všemi Bůh spokojen.

Za třetí: láska k rodině Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír) a přátelství k nim, zejména k těm, kteří jsou z nich zbožní.

Za čtvrté: nebouřit se proti vůdcům a vládcům, i kdyby páchali křivdy, prosit za jejich nápravu a bezpečí a nečinit prosby (dua) proti nim. A poslušnost vůči nim je považována za poslušnost vůči Bohu a je povinná, pokud nepřikazují hřích. Jestliže však přikazují něco, co je hřích, pak je zakázáno je v tom poslechnout, ale v ostatních záležitostech zůstává poslušnost vůči nim v tom, co je správné, povinná.

Za páté: uznávání malých zázraků (karámát) u zbožných lidí (awlijá); to jsou nadpřirozené věci, které Bůh koná skrze ně.

Za šesté: neprohlašovat muslimy za nevěřící kvůli pouhým neposlušnostem a velkým hříchům, tak jak to dělají Chawáridž. Naopak bratrství ve víře zůstává i přes hříchy. A říkají o hříšníkovi: Je věřícím pro svou víru a hanebníkem pro svůj velký hřích.

Druhá kapitola: Pravidla týkající se uctívání

První podkapitola: Očista (tahára)

Očista (tahára) v arabském jazyce znamená čistotu a neposkvrněnost od nečistot smyslových i duchovních.

A její islámská definice je: odstranění znečištění a nečistot. Očista je klíčem k modlitbě, a proto je učení se o ní jednou z nejdůležitějších náboženských povinností, které se musí každý muslim naučit a věnovat jim pozornost.

Za prvé: Druhy vody:

1 - Rituálně čistá; očista touto vodou je platná, ať už zůstává ve své stvořené podobě, jako voda z dešťů, řek nebo moří, nebo se s ní smísila čistá látka, která nad ní nepřevládla a nepřipravila ji o její název.

2 - Nečistá; tu není dovoleno používat, a neodstraňuje tedy znečištění a neodstraňuje ani nečistotu. To je voda, které se změnila barva, zápach nebo chuť po přimísení nečistoty.

Za druhé: Nečistoty

Nečistota je specifická špína, která zabraňuje modlitbě, jako moč, výkaly, krev a další věci, a nachází se na těle, místě a na oblečení.

A základním pravidlem u všech věcí je povolení a čistota, a proto kdo tvrdí, že je něco nečisté, musí

předložit důkaz. Hlen, lidský pot a oslí pot se nepovažují za rituální nečistoty, naopak jsou čisté, i když jsou špinavé. Vše nečisté je špinavé, nikoli však naopak.

Nečistota má tři stupně:

První: závažná nečistota,

jako je nečistota toho, z čeho pil pes. Způsob jejího očištění je, že se umyje sedmkrát, poprvé pískem.

Druhý: mírná nečistota,

jako je moč kojeného chlapce, pokud zasáhne oblečení, atd. Způsob jejího očištění: Postříkat ji vodou, dokud není celé místo pokryto, a není třeba toto místo čistit ani ždímat.

Třetí: střední nečistota,

jako je lidská moč a výkaly a většina nečistot, když se dostanou na zem, oděv či něco podobného. Způsob očištění: Nejprve odstranit samotnou nečistotu, pokud je to možné, a následně očistit dané místo vodou či jinými povolenými čisticími prostředky.

Mezi to, o jehož nečistotě existuje důkaz, patří:

1 - Lidská moč a stolice

2 - Madhí a wadí¹

¹ al-madhí: řídký, bezbarvý výtok, který vytéká při předeře, pomýšlení na pohlavní styk nebo touze po něm, při pohledu atd. Vytéká po kapkách a člověk jeho vytékání nemusí vůbec cítit. Al-Wadí: hustý bílý výtok, který vytéká po močení nebo při zvedání těžkého břemene.

3 - Výkaly zvířat, jejichž maso se nejí

4 - Menstruační krev a očistky

5 - Psí sliny

6 - Zdechlina a z ní jsou vyjmuté:

a) Mrtvý člověk

b) Zdechliny ryb a kobylek

c) Zdechlina toho, co nemá tekoucí krev, jako mouchy, mravenci, včely a podobně.

d) Kosti, rohy, drápy, srst a peří z uhynulého zvířete

Způsob odstranění nečistot:

1 - Vodou, která je základem pro očištění od rituálních nečistot a nelze místo ní použít něco jiného.

2 - Jiný způsob očištění nečistých či znečištěných věcí, které ukázalo islámské právo:

a) Kůže zdechliny se očistí vyděláním.

b) Očištění nádoby, pokud se z ní napil pes: umýt ji sedmkrát, poprvé pískem.

c) Oděv znečištěný menstruační krví se očistí oškrábáním, poté promnutím vodou a nakonec opláchnutím. Pokud i poté zůstane skvrna, nevadí to.

d) Lem dlouhého ženského oděvu se očistí tím, že se sám otře při chůzi čistou zemí.

e) Očištění oděvu od moči kojeneho chlapce je pokropením a od moči děvčátka umytím.

f) Očištění oděvu od al-madhí: pokropením zasaženého místa vodou.

g) Očištění podrážky obuvi: přetřením o čistou zem.

h) Očištění podlahy nebo země od nečistot: politím daného místa kbelíkem vody nebo tím, že se nechá, dokud nevyschne na slunci či větrem (v případě kdy je podlaha z písku, atd., tzn. venku). Jakmile zmizí stopa nečistoty, je čistá.

Za třetí: Co je zakázáno pro toho, kdo je rituálně nečistý

Věci, které jsou zakázány člověku znečištěnému malým nebo velkým znečištěním:

1 - Modlitba, povinná i doporučená Důkazem je, že Ibn 'Umar (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طَهْوٍ».

„Bůh nepřijme modlitbu bez očisty.“¹

2 - Dotýkání se Koránu Důkazem je to, co je uvedeno v dopise, který napsal Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) 'Amru Ibn Hazmovi a v němž jsou jeho slova:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (224).

„Ať se Koránu dotkne jen ten, kdo je čistý.“¹

3 - Obcházení Ka'aby Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«الطَّوَافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ، إِلَّا أَنَّ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

„Obcházení Ka'aby je považováno za modlitbu, jen při něm Bůh dovolil mluvit.“² A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dělal malou očistu (wudu) kvůli obcházení Ka'aby (tawáf). A je správně zaznamenáno, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zakázal menstruuující ženě obcházet Ka'abu, dokud se neočistí.

A věci, které jsou výlučně zakázány pro toho, kdo je ve stavu velké rituální nečistoty, jsou:

1 - Číst (recitovat) Korán Důkazem je hadíth, že 'Alí (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl: „Nic ho – míněno Proroka ﷺ – neodlučovalo od Koránu, kromě stavu velké rituální nečistoty.“³

2 - Pobyt v mešitě bez malé očisty na základě slov Všemohoucího:

¹ Zaznamenal ho Málík v Al-Muwatta' pod čísly (680 a 219), a ad-Dárimí pod číslem (312) a 'Abdurrazzáq v Al-Musannaf pod číslem (1328), a al-Albání řekl, že je správný, v knize Irwá' al-ghalíl pod číslem (122).

² Zaznamenal ho an-Nasá'í pod číslem (12808) a Ahmad pod číslem (15423) a al-Albání v Irwá' al-ghalíl pod číslem (121) řekl, že je správný.

³ Zaznamenal ho Ibn Mádža pod číslem (594) a Ibn Hibbán pod číslem (799) a al-Albání ho označil za slabý v Da'íf sunnan at-Tirmidhí pod číslem (146).

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا...﴾

{Vy, kteří jste uvěřili! Nepřibližujte se k modlitbě, jste-li opilí, dokud nebudete vědět, co říkáte, a ani jste-li ve stavu nečistoty velké – ledaže jen procházíte – dokud se neomyjete...} [Ženy: 43].

A pokud si ten, kdo má velké znečištění, udělá malou očistu, je mu povoleno v mešitě pobývat. Stejně tak je tomu, kdo má velké znečištění, povoleno mešitou pouze projít, aniž by se v ní posadil.

Za čtvrté: Etiketa vykonávání potřeby

Při vykonávání potřeby je doporučeno:

1 - Odejít stranou od lidí a skrýt se před jejich zraky.

2 - Při vstupu na toaletu říci toto dua:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

„Alláhuma inní a'údhu bika min-al-chubthi wa-l-chabá'ith.“ (Bože, ochraňuj mne před džiny mužského i ženského pohlaví.)¹

A při vykonávání potřeby je povinné:

1 - Očištění od moči

2 - Zakrytí nahoty

Při vykonávání potřeby je zakázáno:

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (142) a Muslim pod číslem (122).

1 - Stát čelem nebo zády ke qible
2 - Vykonávat potřebu na veřejných cestách a místech

3 - Močit do stojaté vody

Při vykonávání potřeby je zavrženíhodné:

1 - Dotýkat se pohlavního údu při vykonávání potřeby pravou rukou

2 - Utírat se po vykonání potřeby pravou rukou

3 - Mluvit při vykonávání potřeby, zejména pak slova o Bohu

Za páté: Pravidla istindžá' (omývání se po toaletě) a istidžmár (utírání se po toaletě)

Istindžá: odstraňování nečistot vodou po vykonání potřeby.

Istidžmár: Odstranění nečistot po vykonání potřeby něčím jiným než vodou, například kameny nebo toaletním papírem.

Podmínky toho, čím se lze utřít po vykonání potřeby:

1 - Aby to bylo povolené.

2 - Aby to bylo rituálně čisté.

3 - Aby to odstraňovalo nečistotu.

4 - Aby to nebyla kost nebo výkal.

5 - Aby to nebylo něco úctyhodného, jako jsou papíry, na kterých je Boží jméno.

A po vykonání potřeby je povoleno se pouze utřít za dvou podmínek:

1 - Aby se nečistota nerozšířila mimo své obvyklé místo.

2 - Aby byly použity nejméně tři kusy (papíru, kameny atd.) nebo tolik, kolik je dostačující pro očištění daného místa.

Za šesté: Pravidla malé očisty

Malá očista je povinná pro tři akty uctívání:

1 - Modlitbu, ať je povinná nebo doporučená.

2 - Dotýkání se Koránu.

3 - Obcházení Ka'aby.

Podmínky malé očisty:

1 - Islám.

2 - Rozum.

3 - Věk rozlišení (tamjíz).

4 - Úmysl; jeho místem je srdce a vyslovovat ho nahlas je novota. A každý, kdo zamýšlí vykonat malou očistu, tím již učinil úmysl. Co se týče umývání částí těla, která se umývají při malé očistě, s úmyslem ochlazení nebo očištění, které není rituální, to není považováno za malou očistu (wudu).

5 - Nemít v úmyslu přerušit svou očistu, dokud není dokončena.

6 - Aby nedošlo ke znečištění během malé očisty. Z toho je vyjmut ten, kdo má trvalý únik moči, a žena, která má istihádu.

7 - Očištění se od nečistot po odchodu moči nebo stolice.

8 - Rituální čistota vody a její povolení.

9 - Odstranění toho, co zabraňuje přístupu vody k pokožce.

10 - Aby již nastal předepsaný čas modlitby pro toho, jehož stav rituální nečistoty je trvalý.

Povinnosti malé očisty:

1 - Umytí obličeje, kam patří i vypláchnutí úst a nosu.

2 - Umytí rukou včetně loktů.

3 - Přetření celé hlavy včetně uší.

4 - Umytí nohou včetně kotníků.

5 - Správné pořadí při mytí údů během malé očisty.

6 - Nepřetržitost: mezi omýváním jednotlivých údů nesmí být dlouhé přerušení.

Způsob malé očisty (wudu):

1 - Tasmíja (říci: Bismilláhi).

2 - Tříkrát umýt ruce až po zápěstí.

3 - Tříkrát si umýt obličej, kam patří i vypláchnutí úst a nosu.

4 - Tříkrát umýt ruce až po lokty, nejprve pravou ruku a pak levou.

5 - Přetření hlavy a uší.

6 - Tříkrát si umýt nohy až po kotníky, nejdříve pravou nohu a poté levou.

Věci, které ruší malou očistu:

1 - Pokud z člověka vyjde moč, plyny nebo stolice.

2 - Pokud z těla vyjde nadměrné množství nečistot.

3 - Ztráta vědomí hlubokým spánkem nebo jiným způsobem.

4 - Přímé dotknutí se pohlavních orgánů.

5 - Sněžení velbloudího masa.

6 - Odpadnutí od islámu, kéž nás i všechny muslimy Bůh před tím ochrání.

Za sedmé: Pravidla přetření al-chuf nebo ponožek

1 - Al-chuf je obuv z kůže nebo podobného materiálu.

2 - Ponožky jsou to, co se vyrábí z vlny, bavlny a podobných materiálů.

Podmínky přetírání al-chuf a ponožek:

1 - Aby si je člověk oblékl v době, kdy má malou nebo velkou očistu vodou.

2 - Aby zakrývaly nohy až po kotníky.

3 - Aby byly samy o sobě rituálně čisté.

4 - Nesmí se překročit určitá doba, po kterou se mohou přetírat.

5 - Aby přetření bylo při malé očistě a nikoli při velké očistě.

6 - Al-chuf a ponožky musí být povolené, a proto není dovoleno je přetřít, jsou-li odcizené nebo – v případě muže – z hedvábí, neboť náboženská úleva (ruchsa) nemůže být použita u něčeho zakázaného.

Doba, po kterou je možné přetírat ponožky:

Pro toho, kdo necestuje: den a noc, a pro toho, kdo je na cestách: tři dny a tři noci.

Způsob přetření:

Namočit ruku a pak jí jednou přetřít vršek ponožek nebo al-chuf, od prstů až po začátek lýtky.

Co ruší možnost přetření ponožek:

1 - Pokud uplyne doba, po kterou je možné ponožky přetírat.

2 - Sundání jedné nebo obou ponožek.

3 - Pokud dojde k velkému znečištění.

Pravidlo přetírání ponožek:

Jedná se o úlevu (ruchsa) a její vykonání je lepší než sundat al-chuf a umýt si nohy, protože se tak přijímá úleva od Boha, Vznešeného a Velkolepého, následuje se tak Prorok ﷺ a odporuje se těm, kteří zavádějí novoty.

3 - Přetření dlah, obvazů a náplastí

Dlahy jsou to, co se upevňuje na zlomeniny, jako sádra, dřívka a podobně.

Obvaz je látka nebo podobný materiál, který se váže na ránu, pohmožděninu nebo popáleninu.

Náplast je to, co se lepí na rány či vředy za účelem léčby.

Pravidlo jejich přetření:

Je to povolené, pokud je potřeba je ponechat, za podmínky, že nepřesáhne nezbytně nutné místo.

A není to povolené, když pomine nutnost nebo když jejich sejmutí nezpůsobí žádnou obtíž ani újmu.

Způsob přetírání:

Omýt jejich okolí a celé je přetrít. To, co přesahuje místo malé očisty, se nepřetírá.

Za osmé: Pravidla tajammumu

Tajammum je předepsaný způsob otření obličeje a rukou pískem za účelem očisty.

Jeho pravidlo:

Je povinné udělat tajammum místo malé a velké očisty, pokud člověk nemá k dispozici vodu nebo ji nemůže použít.

Moudrost jeho nařízení:

Tajammum je jedním z charakteristických znaků obce Muhammada ﷺ, který nebyl znám u předchozích obcí, a je to velká Boží milost vůči této obci a Jeho laskavost k ní.

Kdy lze dělat tajammum:

1 - Pokud člověk po hledání nenajde vodu, ať už je doma, nebo na cestách.

2 - Pokud má člověk u sebe vodu, ale potřebuje ji na pití či vaření a obává se, že pokud by se s ní očistil, on sám (nebo jiný člověk či zvíře) by trpěl žízní.

3 - Pokud se člověk obává, že použití vody zhorší jeho nemoc nebo oddálí uzdravení.

4 - Pokud kvůli nemoci, která mu brání v pohybu, nemůže použít vodu a nemá nikoho, kdo by mu udělal malou očistu, a bojí se, že nestihne modlitbu včas.

5 - Obává-li se člověk při použití vody velké zimy, kdy se nemá jak a čím ohřát, pak může vykonat tajammum a pomodlit se.

Způsob tajammumu:

Udeřit o zem rukama s roztaženými prsty, poté přetřít obličej vnitřní stranou prstů a přetřít ruce po zápěstí dlaněmi, čímž se pokryje celý obličej a obě ruce.

Věci, které ruší tajammum:

1 - Objevení vody, pokud byl tajammum učiněn z důvodu jejího nedostatku, nebo schopnost vodu použít, byl-li tajammum z důvodu neschopnosti ji použít.

2 - Cokoli, co ruší malou nebo velkou očistu, jako pohlavní styk, menstruace nebo očistky.

Pravidlo pro toho, kdo nemůže použít vodu ani tajammum:

Pokud člověk nemá k dispozici vodu ani písek, nebo je nemůže použít, pomodlí se podle své situace, bez malé očisty a bez tajammumu, protože Bůh neukládá duši nic nad její síly. A v případě, že by člověk poté našel vodu nebo písek nebo je mohl použít, nemusí svou modlitbu opakovat, protože

vykonal to, co mu bylo přikázáno, na základě slov Všemohoucího:

{...فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...}

{...Bojte se tedy Boha, jak jen můžete...}
[Vzájemné klamání: 16], a na základě slov Proroka ﷺ:

«إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

„Pokud vám něco nařídím, vykonejte z toho tolik, kolik jste schopni.“¹

Poznámka: Pokud člověk udělal tajammum kvůli velkému znečištění a poté našel vodu, je povinen vykonat velkou očistu.

Za deváté: Pravidla menstruace a očistek

Za prvé: Menstruace

To je přirozená krev, která vytéká z dělohy v určitých časech. Většinou trvá šest nebo sedm dní v každém měsíci a může být delší nebo kratší. Doba menstruace u ženy se prodlužuje i zkracuje podle přirozeného založení, jaké Všemohoucí Bůh určil.

Pravidla menstruuující ženy:

1 - Menstruuující žena se během menstruace nemodlí ani nepostí a ani to od ní není platné.

2 - Když se menstruuující žena očistí, musí nahradit půst, nikoli však modlitbu.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (7288) a Muslim pod číslem (6066).

3 - Není jí povoleno obcházení Ka'aby, ani čtení Koránu, ani sezení v mešitě. 4 - A pro jejího manžela je zakázáno, aby s ní měl pohlavní styk, dokud menstruace neskončí a dokud neudělá velkou očistu (ghusl).

5 - Je povoleno, aby manžel měl se svou ženou, která menstruuje, intimnosti, jako je líbání, dotýkání a podobně, ale bez vaginálního styku.

6 - Není povoleno, aby se muž rozvedl se ženou v době, kdy má menstruaci.

A čistota je ukončení krvácení a když přestane krváčet, je čistá, její menstruace skončila a musí udělat velkou očistu. Pak může opět vykonávat vše, co jí bylo při menstruaci zakázáno.

A pokud uvidí šedý nebo žlutý výtok poté, co byla zcela očištěna, není třeba si toho všímat.

Za druhé: Očistky

To je krev, která vytéká z dělohy během porodu a po něm, a je to zbytek krve, která se nahromadila během těhotenství.

A očistky jsou jako menstruace v tom, co je při nich dovoleno, jako je intimita s manželem mimo pohlavní styk do pochvy,

a v tom, co je zakázáno, jako pohlavní styk, půst, modlitba, rozvod, obcházení Ka'aby, čtení Koránu a pobývání v mešitě. A je povinnost po skončení krvácení udělat velkou očistu (ghusl) stejně jako u ženy s menstruací.

A je povinné nahradit půst, ale není povinné nahradit modlitbu, stejně jako u menstruace.

A nejdelší doba očistek je čtyřicet dní a pokud ženě skončí očistky dříve, než uplyne čtyřicet dní, tak má udělat velkou očistu, modlit se a vykonávat to, co jí bylo z důvodu očistek zakázáno.

Druhá podkapitola: Modlitba

Za prvé: Pravidla azánu a iqámy

Azán byl ustanoven v prvním roce hidžry. Důvod jeho ustanovení: když bylo pro muslimy obtížné poznat časy modliteb, druhové Proroka se radili o ustanovení nějakého znamení pro čas modlitby a Abdulláhu ibn Zajdovi (ať je s ním Bůh spokojen) byl tento azán ukázán ve snu a zjevení jej pak potvrdilo.

Azán je oznámení o začátku času modlitby. Iqáma je oznámení o začátku vykonání modlitby.

Azán a iqáma jsou kolektivní povinnost pro skupinu mužů, a to u povinných modliteb. A jsou to rituály islámu a není dovoleno je zanedbávat.

Podmínky azánu:

- 1 - Muezzin musí být muž.
- 2 - Azán musí být volán tak, jak byl zjeven, popořádku.
- 3 - Azán musí být nepřetržitý.

4 - Azán musí být vykonán po nastání času modlitby. Výjimkou z toho je první azán při ranní (al-fadžr) a páteční modlitbě.

Doporučené věci při azánu:

1 - Dát si prsty do uší.

2 - Azán na začátku času modlitby.

3 - Otáčení hlavy vpravo a vlevo při pronášení dvojího zvolání k modlitbě a spáse.

4 - Aby ten, který ho provádí, měl hezký hlas.

5 - Pronášet slova azánu pomalu, ale bez přehánění a nadměrného prodlužování.

6 - Zastavovat se po každé větě.

7 - Postavit se při volání k modlitbě směrem ke qible.

Azán se skládá z patnácti vět tak, jak je pronášel Bilál (ať je s ním Bůh spokojen) za přítomnosti Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Slova azánu:

„Alláhu akbar:“ čtyřikrát.

„Ašhadu an lá illáha ila-lláh:“ dvakrát.

„Ašhadu anna Muhammadan rasúlu-lláh:“ dvakrát.

„Hajjá ‘ala-s-salát:“ dvakrát.

„Hajjá ‘ala-l-faláh:“ dvakrát.

Poté říci: „Alláhu akbar,“ dvakrát.

Poté zakončit slovy „Lá illáha illa lláh“ (jedenkrát).

A při ranní modlitbě (fadžr) se po slovech: „Hajjá ‘ala-l-faláh” přidá dvakrát: „As-salátu chajrun minan-nawm,” protože je to čas, kdy lidé většinou spí.

Iqáma má jedenáct vět a provádí se rychle, protože je určena pro přítomné, a tak není potřeba ji protahovat.

Její znění je následující:

„Alláhu akbar” (Bůh je největší): dvakrát.

„Ašhadu an lá illáha ila-lláh:” jednou.

„Ašhadu anna Muhammadan rasúlu-lláh:” jednou.

„Hajjá ‘ala-s-salát:” jednou.

„Hajjá ‘ala-l-faláh:” jedenkrát.

„Qad qámati-s-salát”: dvakrát.

„Alláhu akbar” (Bůh je největší): dvakrát.

„Lá illáha illa lláh:” jednou.

Doporučuje se tomu, kdo slyší azán, říkat totéž, co říká muezzin, ale místo „hajjá ‘alá-s-salát” a „hajjá ‘alá-l-faláh” říci: „Lá hawla wa lá quwwata illá billáh” (Není moci ani síly leč u Boha). A poté říci modlitbu za Proroka ﷺ. A poté říci:

«اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ النَّامِيَّةُ، وَالصَّلَاةُ الْقَائِمِيَّةُ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ،
وَابْعَثْهُ مَقَامًا مُحَمَّدًا الَّذِي وَعَدْتَهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْوَعْدَ».

„Alláhumma rabba hádhihi d-dáwati táma, wa s-saláti-l-qá’ima, áti Muhammadan al-wasílata wa-l-fadíla, wa-b’athu maqáman mahmúdan lladhí wa’adta, innaka lá tuchlifu-l-mí’ád.” (Bože, Pane

tohoto dokonalého vzývání a této naplňující se modlitby, daruj Muhammadovi nejvyšší místo i nejpřednější postavení a uveď ho na místo, jež je chváleno, které jsi mu přislíbil, věru, Ty neporušuješ Svůj slib.)¹

A říci:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

„Radítu billáhi rabban wa bil-islámi dínan wa bi-Muhammadin (salalláhu 'alajhi wa salam) nabíjjan.“ (Jsem spokojen s Bohem jako Pánem, islámem jako náboženstvím a Muhammadem (ať mu Bůh žehná a dá mír) jako prorokem.)²

Je zakázáno po zaznění azánu opustit mešitu bez důvodu nebo úmyslu se vrátit.

Při spojení dvou modliteb stačí jeden azán pro obě a iqáma pro každou modlitbu.

Za druhé: Postavení modlitby a její zásluhy

Modlitba je nejdůležitějším z pilířů islámu hned po vyznání víry a má výjimečné postavení, protože Bůh ji přikázal svému Prorokovi ﷺ na nebesích v noci, kdy vystoupal na nebesa při Noční cestě, což dokazuje její velikost, velkou povinnost a důležité postavení u Všemohoucího Boha.

¹ Učenec 'Abdul'azíz Ibn Báz (ať se nad ním Bůh smiluje) řekl ve své sbírce fatew (29/141): Al-Bajhaqí s dobrým řetězcem vypravěčů doplnil od Džábira po slovech: „který jsi mu slíbil:“ „Ty věru sliby neporušuješ.“

² Zaznamenal ho at-Tirmidhí, pod číslem (2635).

A je mnoho hadíthů o její zásluze a odměně a o její odobní povinnosti pro každého. A její povinnost patří k základním a všeobecně známým skutečnostem v islámu.

Je mnoho textů z Koránu a sunny, které dokazují její povinnost a důležitost. Patří mezi ně:

1 - Slova Všemohoucího:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا﴾

{...neboť modlitba je pro věřící předepsána v čas stanovený!} [Ženy: 103]. Tj. povinná v časech, které ukázal Prorok ﷺ.

2 - Slova Všemohoucího:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

{A přitom jim bylo pouze poručeno, aby uctívali Boha, zasvěcující mu upřímně svou víru jako hanífové, aby dodržovali modlitbu...}

[Jasný důkaz: 5].

3 - Slova Všemohoucího:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

{Jestliže však učiní pokání, budou dodržovat modlitbu a dávat povinnou almužnu, pak jsou bratry vašimi ve víře...} [Pokání: 11].

4 - Džábir (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

﴿إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشَّرْكِ وَالْكُفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ﴾.

„Věru, že mezi člověkem a přidružováním a nevěrou je zanechání modlitby.“¹

5 - Burajda (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl, že Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

„Smlouva, která je mezi námi a nimi, je modlitba a ten, kdo ji zanechá, se stane nevěřícím.“²

A učenci se shodli na nevěře toho, kdo popřel její povinnost; a ten, kdo ji zanechá z lenosti a nedbalosti, se podle správnějšího názoru také dopouští nevíry, a to na základě předchozího autentického hadíthu a shody druhů Proroka.

Za třetí: Podmínky modlitby:

1 - Aby již nastal předepsaný čas dané modlitby, na základě slov Všemohoucího:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا﴾

{...neboť modlitba je pro věřící předepsána v čas stanovený!} [Ženy]. Tj. povinná v určitých časech.

Časy povinných modliteb jsou:

a) Čas modlitby fadžr je od úsvitu až do východu slunce.

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (82).

² Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (265) a řekl: „Je to dobrý, správný, neobvyklý hadíth.“ A al-Albání ho prohlásil za správný v Sahíh at-tarhíbw a at-tarhíbw.

b) Čas modlitby zuhr je od začátku stínu po poledni až do doby, kdy je stín každé věci stejně dlouhý jako věc sama.

c) Čas modlitby 'asr je od konce modlitby zuhr až do doby, kdy začne žloutnout slunce, a v případě nutnosti až do západu slunce.

d) Čas modlitby maghrib je od západu slunce až do zmizení červánků.

e) Čas modlitby 'iša je od konce modlitby maghrib až do poloviny noci.

2 - Zakrytí nahoty:

To je to, co je povinné zahalit a jehož odhalení je hanebné a člověk se za to stydí. A nahota muže je mezi pupkem a koleny. A nahota ženy při modlitbě je celé tělo kromě obličeje. A je povinné zahalit si tvář, pokud je mezi cizími muži, tedy těmi, kteří nejsou jejími mahramy.

3 - Vyvarování se rituální nečistoty.

Nečistota je specifický druh špíny, který brání platnosti modlitby, a je to například moč, stolice, krev a další, a nachází se na těle, na místě nebo na oděvu.

4 - Stát ve směru qibly.

Qibla je Ka'aba a říká se jí tak proto, že se k ní lidé obracejí.

Modlitba tak není platná, pokud člověk nestojí směrem ke qible. Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿...وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...﴾

{...A kdekoli budete, obračejte tváře své ve směru jejím...} [Kráva: 144].

5 - Úmysl.

Úmysl v arabském jazyce znamená záměr. A v islámském významu je to rozhodnutí vykonat čin uctívání kvůli přiblížení se k Všemohoucímu Bohu. A úmysl se nachází v srdci a nemusí se vyslovovat, naopak jeho vyslovování je považováno za novotu.

Za čtvrté: Pilíře modlitby

Těchto pilířů je čtrnáct:

První pilíř: Stání, pokud je toho člověk schopen.

Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿...وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ﴾

{...a stůjte před Bohem, pokorně mu oddáni!} [Kráva: 238], a hadíth 'Imrána (ať je s ním Bůh spokojen), který vyprávěl, že Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

„Modli se vestoje, a pokud toho nejsi schopný, tak vsedě, a pokud ani toho nejsi schopný, tak vleže na boku.”¹

A pokud kvůli nemoci není schopen se modlit vestoje, modlí se podle svého stavu vsedě nebo na

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1117).

boku. A stejná pravidla, jaká jsou pro nemocného, platí i pro člověka, který se bojí, je nahý nebo si potřebuje sednout či lehnout kvůli léčbě, která vyžaduje, aby nestál. Stejně tak je omluven z povinnosti stát ten, kdo se modlí za stálým imámem, který není schopen stát. Pokud se tedy modlí vsedě, pak se ti za ním modlí také vsedě, aby následovali svého imáma. Je povoleno modlit se dobrovolné modlitby vsedě, i když je člověk schopen stát, ale odměna není stejná jako při modlitbě vestoje.

Druhý pilíř: Říci na začátku modlitby zasvěčující takbír, a to jsou slova: „Alláhu akbar.“

Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«ثُمَّ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ، وَكَبِّرْ».

„Poté se postav směrem ke qible a řekni: „Alláhu akbar.“”¹

A musí říci slova: „Alláhu akbar;“ nic jiného není platné.

Třetí pilíř: Čtení súry al-Fátiha.

Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

„Není modlitby pro toho, kdo nepřečetl Otevíratelku Knihy (Fátihu).”²

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (6251) a Muslim pod číslem (884).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (756) a Muslim pod číslem (872).

Čtvrtý pilíř: Poklona (rukú') v každém rak'a.
Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...﴾

{Vy, kteří věříte, klaňte se a na tvář padejte...}
[Pout': 77].

Pátý a šestý pilíř:

Zvednutí z poklony a narovnání se do původního vzpřímeného stoje, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) to takto vytrvale činil.

A Prorok ﷺ řekl tomu, kdo se špatně modlil:

«ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا».

„Poté se zvedni, dokud nebudeš stát zpříma.“¹

Sedmý pilíř: Padnutí na tvář (sudžúd) na sedmi částech těla,

a to jsou: čelo a k němu patří i nos, ruce, kolena a prsty obou nohou. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«أَمَرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الْجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْكَفَّيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ».

„Bylo nám nařízeno, abychom udělali sudžúd na sedmi vznešených: na čele,“ a pak si ukázal na nos, „a na dlaních, kolenou a prstech na nohou.“²

Osmý pilíř: Zvednutí se ze sudžúdu a sezení mezi sadždami.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (793) a Muslim pod číslem (398).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (812) a Muslim pod číslem (490).

Důkazem je hadíth ‘Áiši (ať je s ní Bůh spokojen):

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

„Když Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zvedl hlavu z padnutí na tvář, nepadl na tvář znovu, dokud neseděl vzpřímeně.“¹

Devátý pilíř: Setrvání v klidu ve všech pozicích.

A to je vytrvání v určité pozici, i kdyby jen krátce, podle slov Proroka k tomu, kdo se špatně modlí:

«حَتَّى تَظْمِنَ».

„...dokud nebudeš v klidu“²

Desátý a jedenáctý pilíř:

Poslední tašahud a jeho sezení, na základě hadíthu Ibn Mas‘úda (ať je s ním Bůh spokojen), který pochází od Proroka ﷺ:

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„Když se někdo z vás modlí, necht’ řekne: At-tahijjátu lilláh, wa-s-salawátu wa-t-tajjibát, as-salámu ‘alajka ajuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi lláhi-s-sálihín, ašhadu an lá illáha ila-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh.“ (Veškerá úcta,

¹ Zaznamenal ho Muslim (498).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (724) a Muslim pod číslem (398).

všechny modlitby i slova výtečná patří Bohu, mír tobě, Proroku, a milost Boží i požehnání Jeho, mír nám i služebníkům Božím bezúhonným. Vyznávám, že není boha kromě Boha, a vyznávám, že Muhammad je Jeho služebník a posel.)¹

Dvanáctý pilíř: Modlitba za Proroka v posledním tašahudu.

A to jsou slova:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ».

„Alláhumma salli ‘alá Muhammad.“ (Bože, sešli milosrdenství na Muhammada.)² A co je navíc, to je doporučené (sunna), ne povinné.

Trináctý pilíř: Správné pořadí pilířů, protože Prorok ﷺ je vykonával v určitém pořadí a řekl:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

„Modlete se tak, jak jste mě viděli se modlit.“³ A také ten, který se modlil špatně, byl o modlitbě poučen v určitém pořadí a po každé pozici bylo použito příslovce „pak.“

Čtrnáctý pilíř: Závěrečný pozdrav.

Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«وَحَتَامُهَا التَّسْلِيمُ».

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří (797) a Muslim (402).

² Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (839).

³ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (6008).

„...a jejím zakončením je pozdrav míru,“ a jeho slova:

«وَحَلِيلُهَا التَّسْلِيمُ».

„...a jejím ukončením je pozdrav.“¹

Za páté: Povinnosti modlitby

Těch je osm:

1 - Všechny ostatní takbíry kromě prvního zasvěčujícího.

2 - Říci v pokloně: „Subhána rabíja-l-‘azím“ jednou. A je doporučené (sunna) říci to třikrát, a to je nejnižší stupeň dokonalosti, až desetkrát, což je nejvyšší stupeň.

3 - Říci při zvedání se z poklony: „Sami‘ Alláhu liman hamidah,“ jak pro imáma, tak pro toho, kdo se modlí sám.

4 - Říci po zvednutí se z poklony: „Rabbaná wa laka-l-hamd.”

5 - Říci v sudžúdu: „Subhána rabíja-l-‘alá,“ jednou. A je doporučené (sunna) opakovat to třikrát.

6 - Říci mezi sadždami: „Rabbi ghfir lí,“ jednou, a je doporučeno říci to až třikrát.

7 - První tašahud, což jsou tato slova:

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1110).

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„At-tahijjátu lilláh, wa-s-salawátu wa-t-tajjibát, as-salámu ‘alajka ajuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi lláhi-s-sálihín, ašhadu an lá illáha ila-lláh, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluh.“ (Veškerá úcta, všechny modlitby i slova výtečná patří Bohu, mír tobě, Proroku, a milost Boží i požehnání Jeho, mír nám i služebníkům Božím bezúhonným. Vyznávám, že není boha kromě Boha, a vyznávám, že Muhammad je Jeho služebník a posel.)¹

8 - Sezení při prvním tašahudu.

Za šesté: Doporučené věci (sunna) při modlitbě

Pokud někdo zanechá doporučených věcí u modlitby, zůstává modlitba platná. Doporučené věci se dělí na dva druhy: doporučená slova a doporučené činy.

Za prvé: Doporučená slova:

1 - Prosby na začátku modlitby (dua al-istiftáh), tyto mají několik verzí:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (835).

„Subhánaka l-láhumma wa bihamdika, wa tabáraka smuka, wa ta'ála džadduka, wa lá iláha ghajruka.”

(Bud' sláva Tobě, Bože, i chvála Tobě a bud' požehnáno jméno Tvé a povznesena vznešenost Tvá a není boha kromě Tebe.)¹

2 - Před čtením súry Fátiha se utéci pod ochranu k Bohu, a to jsou slova: „A'údhu billáhi min-aš-šajtáni r-radžím.” (Utíkám se k Bohu před prokletým satanem).

3 - Před čtením Koránu říci basmalu, a to jsou slova: „Bismilláhi rrahmáni rrahím” (ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného).

4 - Říkat slova, která se říkají při pokloně a padnutí na tvář, víckrát než jednou.

5 - Říci více než jednou:

«رَبِّ اغْفِرْ لِي»

„Rabbi ghfir lí” mezi sadždami.

6 - Říci:

«مِلْءَ السَّمَاوَاتِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ».

„Mal'a s-samáwáti wa mal'a l-ardi wa mal'a má bajnahumá wa mal'a má ši'ta min šaj'in ba'd,”

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (743) a Muslim pod číslem (399).

(Nechť naplní se jí nebesa i země, i to, co je mezi nimi, i to, co si budeš ještě přát.) po slovech:

«رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ».

„Rabbaná wa laka-l-hamd“ (Náš Pane, jen Tobě patří všechna chvála.)¹

7 - Čtení Koránu po súře Fátíha.

8 - Říci:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابٍ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

„Alláhumma, inní a'údhu bika min 'adzábi džahannami wa min 'adzábi l-qabri wa min fitnati l-mahjá wal-mamáti wa min fitnati l-masíhi dadždžál,“ (Bože, utíkám se k Tobě před utrpením pekelného ohně, před utrpením v hrobě, před pokušením života a smrti a před pokušením falešného mesiáše Dadždžála.)² a jakékoli další prosby v posledním tašahudu.

Za druhé: Doporučené činy:

1 - Zvednutí rukou k ramenům nebo uším na čtyřech místech:

- a) u prvního zasvěcujícího takbíru.
- b) před poklonou.
- c) při zvednutí se z poklony.
- d) po zvednutí se na třetí rak'a.

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí, pod číslem (266).

² Zaznamenal ho Muslim, pod číslem (588).

2 - Při stání položit pravou ruku na levou a mít ruce na hrudi, a to před poklonou i po ní.

3 - Dívat se na místo padnutí na tvář.

4 - Oddálení paží od těla při padnutí na tvář.

5 - Při padnutí na tvář mít břicho na stehnech.

6 - Sezení na levé noze, kdy pravá noha je na pravé straně, opřená o prsty, které směřují ke qible, a to při všech sezeních modlitby, s výjimkou posledního tašahu u modlitby, která má tři nebo čtyři rak'a.

7 - Sezení na zemi, kdy levá noha je pod tělem a pravá na pravé straně, při posledním tašahu u modlitby, která má tři nebo čtyři rak'a.

Za sedmé: Způsob modlitby:

1 - Když se Posel Boží ﷺ postavil k modlitbě, obrátil se ke qible, zvedl ruce tak, aby jejich prsty směřovaly ke qible, a řekl:

«اللَّهُ أَكْبَرُ».

„Alláhu akbar.“ (Bůh je největší.)

2 - Poté pravou rukou uchopil levou a položil si je obě na hrud'.

3 - Poté pronesl úvodní prosby, přičemž nepoužíval stále jen jednu stejnou prosbu, ale střídal je. Proto je povolené použít všechna potvrzená dua al-istiftáh a mezi ně patří:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

„Subhánakalláhumma wa bihamdika wa tabárákasmuka wa ta'ála džadduka wa lá iláha ghajruka.“ (Bud' sláva Tobě, Bože, i chvála Tobě a bud' požehnáno jméno Tvé a povznesena vznešenost Tvá a není boha kromě Tebe.)

4 - A poté řekl:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ».

„A'údhu billáhi min-aš-šajtáni r-radžím, bismilláhi r-rahmáni r-rahím.“ (Utíkám se k Bohu před prokletým satanem, ve jménu Boha, Milosrdného, Slitovného.)

5 - Poté přečetl súru Fátiha a po jejím zakončení řekl: „Ámín.“

6 - Poté přečetl něco dalšího z Koránu. A četl nahlas při modlitbě fadžr a v prvních dvou rak'a při modlitbách maghrib a 'iša a v ostatních případech četl potichu. A první rak'a každé modlitby by měla být delší než druhá.

7 - Poté zvedl ruce stejně jako při zahájení modlitby a poté řekl: „Alláhu akbar,” a sklonil se do poklony. A položil si ruce s roztaženými prsty na kolena a měl hlavu a záda v jedné přímce. A řekl:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرةً.

„Subhána rabbija-l-'azím“ jednou. A nejnižší stupeň úplnosti je říci to třikrát, jak již bylo uvedeno.

8 - Poté zvedl hlavu a při tom řekl:

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ».

„Sami‘ Alláhu liman hamidah.” (Bůh slyší toho, kdo Ho chválí.) A zvedl ruce stejně jako při pokloně.

9 - A jakmile se narovnal, řekl:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاءِ، وَمِلْءَ الْأَرْضِ، وَمِلْءَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدَ، أَهْلِ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلَا مُعْطِي لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجُدُّ».

„Alláhumma rabbaná wa laka-l-hamd, hamdan kathíran tajjiban mubárákan fíhi, mal’a s-samá’i, wa mal’a l-ardi, wa mal’a má bajnahumá, wa mal’a má ši’ta min šaj’in ba’du, ahla th-thaná’i wa-l-madžd, ahaqqu má qála-l-‘abd, wa kulluná laka ‘abd, lá mání’a limá a’tajta, wa lá mu’tija limá mana’ta, wa lá janfa’u dhá-l-džaddi minka-l-džaddu.” (Bože, náš Pane, Tobě patří všechna chvála, chvála častá, dobrá a pozeňnaná, necht’ se jí naplní nebe i země i to, co je mezi nimi, i to, co si budeš ještě přát. Chvála a sláva, která je nejpravdivější, co řekl služebník, a všichni jsme Tvoji služebníci. Nikdo nezadrží, co Tys daroval, a nikdo nedaruje, co Tys zadržel, a nikomu neprospěje jeho bohatství proti Tobě.)¹ A toto stání prodlužoval.

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (5168).

10 - Poté řekl: „Alláhu akbar" a udělal sadždu a nezvedl při tom ruce. Sudžúd udělal na čele a nose, rukou, kolenou a prstech na nohou a jeho prsty na rukou a nohou směřovaly ke qible. A v sudžúdu byl vyrovnaný, jeho čelo a nos se dotýkaly země, byl opřen o dlaně a měl zvednuté lokty, jeho paže byly daleko od těla, jeho břicho bylo zvednuto nad stehna a jeho stehna byla oddálená od jeho holení. A ve své sadždě řekl:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى».

„Subhána rabbíja -l-‘alá,” (Sláva mému Pánu Nejvyššímu) jednou. A nejnižší stupeň dokonalosti je říci to třikrát, jak již bylo uvedeno. A pak řekl prosby, které jsou zaznamenané.

11 - Poté zvedl hlavu a při tom řekl: „Alláhu akbar." Poté si sedl si na levou nohu, pravou nohu opřel o prsty a položil si ruce na stehna a poté řekl:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

„Alláhuma ghfir lí, wa rhamníní, wa džburníní, wa hdníní, wa rzuqníní.“ (Bože, odpusť mi a smiluj se nade mnou a uzdrav mou zranitelnost a ved’ mne a zaopatři mne.)¹

12 - Potom řekl: „Alláhu akbar" a udělal druhou sadždu stejným způsobem jako první.

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (284).

13 - Poté zvedl hlavu a řekl: „Alláhu akbar," a zvedl se do stoje přes kolena s oporou stehen.

14 - Když se úplně vzpřímil, začal číst a pomodlil se druhé rak'a stejným způsobem jako první.

15 - Poté si sedl na první tašahud stejným způsobem, jako seděl mezi dvěma sadždami. A položil si pravou ruku na pravé stehno a levou ruku na levé stehno, spojil palec pravé ruky s prostředníčkem stejné ruky do tvaru kroužku a ukazoval ukazováčkem a díval se na něj a řekl:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„At-tahijjátu lilláhi wa-s-salawátu wa-t-tajjibát, as-salámu ‘alajka ajuha-n-nabí wa rahmatulláhi wa barakátuh, as-salámu ‘alajná wa ‘alá ‘ibádi-lláhi-s-sálihín, ašhadu an lá iláha illa-lláhu wahdahu lá šaríka lah, wa ašhadu anna Muhammadan ‘abduhu wa rasúluhu.“ (Veškerá úcta, všechny modlitby i slova výtečná patří Bohu, mír tobě, Proroku, a milost Boží i požehnání Jeho, mír nám i služebníkům Božím bezúhonným. Vyznávám, že není boha kromě Boha Jediného, jenž společníka nemá, a vyznávám, že Muhammad je Jeho otrok a posel.) A tento sed zkracoval.

16 - Poté se postavil a při tom řekl: „Alláhu akbar." Pak se pomodlil třetí a čtvrté rak'a, kratčeji než první dvě. A v nich četl pouze súru al-Fátiha.

17 - Poté si sedl při posledním tašahudu, tak, že seděl na zemi s levou nohou pod pravou a pravou opřenou o prsty.

18 - Potom řekl poslední tašahud, který je stejný jako první, ale přidá se k tomu:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Alláhumma salli ‘alá Muhammad wa ‘alá áli Muhammad, kamá salajta ‘alá áli Ibráhím, innaka hamídun madžíd, wa bárik ‘alá Muhammad wa ‘alá áli Muhammad, kamá bárakta ‘alá áli Ibráhím, innaka hamídun madžíd." (Bože, sešli milosrdenství na Muhammada i rod Muhammadův, tak jako jsi seslal milosrdenství rodu Abrahamovu, věru Tys chvályhodný, slávyplný. Bože, sešli požehnání na Muhammada i na rod Muhammadův, tak jako jsi seslal požehnání na rod Abrahamův, věru Tys chvályhodný, slávyplný.)

19 - A utekl se v ochranu Boží před utrpením pekelného ohně, před utrpením v hrobě, před pokušením života a smrti a před pokušením falešného mesiáše Dadždžála. A říkal takové prosby (dua), které jsou uvedené v Koránu a sunně.

20 - Poté pozdravil napravo a řekl:

„As-salámu ‘alajkum wa rahmatulláh,“ (Mír s vámi a milosrdenství Boží) a pak pozdravil nalevo stejným způsobem. Pozdrav začínal říkat směrem ke qible a končil ho s úplným otočením na stranu.

Za osmé: Zavrženíhodné věci při modlitbě:

- 1 - Bezdůvodné pohyby a otáčení.
- 2 - Zvednutí zraku k nebi.
- 3 - Zavírání očí bez důvodu.
- 4 - Položení loktů na zem při padnutí na tvář.
- 5 - Zakrývat si bez potřeby ústa a nos.
- 6 - Modlitba při silném nucení vykonat potřebu nebo v přítomnosti jídla, na které má člověk chuť.
- 7 - Setřít si z čela a nosu to, co se na ně nalepilo při padnutí na tvář. Je ale přípustné si to setřít po skončení modlitby.
- 8 - Při stání se bez potřeby opírat o zeď a podobně.

Za deváté: Věci, které ruší modlitbu:

- 1 - Jezení a pití.
- 2 - Mluvení, které se netýká modlitby.
- 3 - Hlasitý smích a řehot.
- 4 - Úmyslné zanechání některého z pilířů nebo povinností modlitby.
- 5 - Úmyslné přidání pilíře nebo rak‘a.
- 6 - Úmyslné pozdravení před tím, než pozdraví imám.

7 - Příliš mnoho pohybů, které nepatří k modlitbě, bez potřeby.

8 - Porušení některé z podmínek modlitby, například zrušení malé očisty, úmyslné odhalení nahoty, výrazné odklonění těla od qibly bez naléhavého důvodu a zrušení úmyslu.

Za desáté: Opravný sudžúd

Opravný, arabsky sahw, znamená doslova zapomenutí a i Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) při modlitbě zapomněl, protože zapomenutí je součástí lidské přirozenosti. A jeho zapomenutí bylo součástí dokonalého Božího požehnání jeho společenství a završením jejich náboženství, aby si z něj vzali příklad v tom, co jim Bůh předepisuje v případech zapomnění.

Důvody, pro které je předepsán opravný sudžúd:

1 - První situace:

Přidání v modlitbě, což je buď přidání činů, nebo přidání slov.

a) Přidání činů: Pokud někdo omylem přidá čin, který je součástí modlitby, jako je stání v místě určeném k sezení a sezení v místě určeném ke stání, nebo přidá další poklonu či sadždu, musí vykonat opravný sudžúd.

b) Přidání slov, jako je čtení Koránu v pokloně a v padnutí na tvář,

a pokud tak učiní, doporučuje se mu vykonat opravný sudžúd.

2 - Druhá situace:

Nedostatek v modlitbě z nepozornosti, a ten spočívá v jedné ze dvou věcí:

a) Nedodržení nějakého pilíře modlitby. Pokud je tímto pilířem první zasvěčující takbír, modlitba je neplatná a nelze to nahradit opravným sudžúdem. Jestliže se jedná o jiný pilíř než zasvěčující takbír, jako je poklona nebo sadžda, a člověk si na něj vzpomene před začátkem čtení Koránu u dalšího rak'a, je povinen se vrátit, vykonat jej a zopakovat vše, co po něm následuje.

Pokud si na to ale vzpomene až po zahájení čtení Koránu v následujícím rak'a, stává se rak'a, ve kterém došlo k opomenutí, neplatným a následující rak'a je místo něj.

b) Zanechání povinnosti, například zapomenutí prvního tašahuđu nebo tasbíhu při rukú', a v tomto případě udělá opravný sudžúd.

3 - Třetí situace: Pochyby

Například pokud má pochyby, zda se modlil tři nebo čtyři rak'a při modlitbě zuhr. V tomto případě:

a) Pokud něco převažuje, řídí se podle toho a udělá opravný sudžúd.

b) Pokud si není si jistý a nic nepřevažuje, řídí se tím, v čem má jistotu, a udělá dva opravné sudžúdy.

A pokud se pochyby objeví až po modlitbě nebo pokud má někdo časté a neustálé pochyby, nemá na takové pochyby brát ohled.

Užitečná poznámka: Opravný sudžúd se provádí před pozdravem na konci modlitby v případě, že něco ubral, nebo v případě pochyb, kdy si modlíci není jistý, a po závěrečném pozdravu, pokud se jednalo o přidání nebo o pochybnost, při níž se postupovalo podle pravděpodobnější možnosti. A v této záležitosti je velká volnost, dá-li Bůh.

Za jedenácté: Časy, kdy je zakázáno se modlit

Základním pravidlem je povolení modlitby ve všech časech, avšak Bůh ustanovil, že v některých časech je zakázáno se modlit, a tyto časy jsou následující:

1 - Od doby po modlitbě fadžr až do vystoupení slunce nad obzor na délku oštěpu (cca 20 minut po východu slunce).

2 - Když je slunce přesně uprostřed nebe v pravé poledne, dokud nezačne klesat, a to je nejkratší z časů, kdy je zakázáno se modlit.

3 - Od modlitby 'asr až do západu slunce, což je nejdelší ze zakázaných časů.

Modlitby, které je povoleno vykonat v časech, kdy je zakázáno se modlit:

1 - Nahrazování zameškaných povinných modliteb.

2 - Modlitby vázané na určitou příčinu jako modlitba na pozdrav mešitě, dvě rak'a po tawáfu, modlitba při zatmění slunce a pohřební modlitba.

3 - Nahrazování zameškané doporučené modlitby před fadžrem je povolené po modlitbě fadžr.

Za dvanácté: Společná modlitba

Společná modlitba v mešitách je jedním z velkolepých obřadů islámu. A muslimové se věru shodli, že dodržování pěti modliteb v mešitě patří mezi nejvíce zdůrazňované zbožné skutky a nejvelkolepější projevy přibližování se k Bohu, ba dokonce je to nejvelkolepější islámský rituál.

1- Pravidlo společné modlitby:

Společná modlitba v mešitě je povinná pro muže, kteří jsou toho schopni, u všech pěti modliteb, doma i na cestách, v bezpečí i ve stavu strachu jako individuální povinnost.

Povinnost společné modlitby dokazuje Korán, sunna a praxe muslimů předávaná z generace na generaci od ctihodných předků po současné muslimy.

Důkazem z Knihy jsou slova Všemohoucího:

{وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ...}

{A když budeš mezi nimi vést pro ně modlitbu, nechť jedna skupina z nich stojí při modlitbě s tebou ...} [Ženy: 102]. Tento verš dokazuje

povinnost společné modlitby, protože neučinil muslimům zjednodušující výjimku zanechat společnou modlitbu ani když jsou ve stavu strachu, a kdyby nebyla povinná, pak by tou nejpádňější omluvou pro její zanechání byl strach. Zanedbávání společné modlitby je jednou z nejznámějších vlastností pokrytců.

A ze sunny: je mnoho hadíthů, například:

To, co je uvedeno ve sbírce Sahíh Muslim,

أَنَّ رَجُلًا أَعْمَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النَّدَاءَ؟»
قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَاجِبٌ».

že jeden slepý muž řekl: „Posle Boží, nemám nikoho, kdo by mě odvedl do mešity,“ a požádal ho, aby mu povolil modlit se doma. On mu to povolil, ale když se otočil, zavolal si ho a řekl: „Slyšíš volání k modlitbě?“ A on řekl: „Ano,“ a Prorok mu řekl: „Tak ho vyplň!“¹

A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) mu tak nařídil, aby přišel do mešity na společnou modlitbu a vyplnil tak volání k ní, přestože byl slepý a navzdory obtížím, se kterými se potýkal, což dokazuje povinnost společné modlitby.

2 - Jak se stihne společná modlitba:

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1484).

Společná modlitba se stihne tím, že se stihne jedno rak'a z modlitby s imámem. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«مَنْ أَذْرَكَ رُكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَذْرَكَ الصَّلَاةَ».

„Kdo stihl jedno rak'a z modlitby, ten stihl modlitbu.“¹

3 - Čím se stihne jedno rak'a:

Jedno rak'a se stihne stihnutím prvního rukú' (poklony). A pokud člověk zastihne svého imáma v pokloně, musí vestoje pronést zasvěcující takbír al-ihrá'm, poté znovu řekne „Alláhu akbar“ a jde do poklony. Pokud se vestoje omezí jen na takbír al-ihrá'm, stačí mu to i místo takbíru pro poklonu.

4 - Důvody, které dovolují zameškat společnou modlitbu:

1) Nemoc, pokud je kvůli ní obtížné dostavit se na páteční modlitbu a na společnou modlitbu.

2) Zadržování malé či velké potřeby, neboť to způsobuje ztrátu soustředění při modlitbě a také to poškozuje tělo.

3) Když je připraveno jídlo a člověk je hladový nebo na něj má velkou chuť, za podmínky, že to nemá jako zvyk nebo záminku k zameškání společné modlitby.

4) Oprávněný strach o život, majetek a podobně.

¹ Zaznamenal ho al-Buchá'ir pod číslem (609) a Muslim pod číslem (602).

Za třinácté: Modlitba strachu

Modlitba strachu je předepsána při každém dovoleném boji, jako je boj proti nevěřícím, vzbouřencům a těm, kteří bojují proti muslimům, na základě Božích slov:

﴿...إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا...﴾

{... obáváte-li se, že vás vystaví pokušení ti, kdož nevěří...} [Ženy: 101]. A přirovněj k tomu všechny ostatní, proti nimž je dovoleno bojovat.

Modlitba strachu je nařízena za dvou podmínek:

1) Že se jedná o nepřítele, proti kterému je dovoleno bojovat.

2) Strach z jeho útoku na muslimy v čase modlitby.

Způsob modlitby strachu:

Má několik způsobů, nejznámější z nich je popsán tak, jak je uvedeno v hadíthu Sahla (ať je s ním Bůh spokojen):

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَطَائِفَةٌ وَجَّاهُ الْعَدُوَّ، فَصَلَّى بِالنَّبِيِّ مَعَهُ رُكْعَةً، ثُمَّ ثَبَتَ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وَجَّاهُ الْعَدُوَّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ الْأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرُّكْعَةَ الَّتِي بَقِيَتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ ثَبَتَ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

Že jedna skupina stála v řadě s Prorokem ﷺ a druhá skupina proti nepříteli. A pomodlil se s tou, která byla s ním, jedno rak'a, pak zůstal stát a oni ji

dokončili sami. Poté odešli, seřadili se proti nepříteli, přišla druhá skupina a on se s ní pomodlil rak'a, které zbývalo z jeho první modlitby, pak zůstal sedět a oni ji dokončili sami. Poté s nimi pronesl pozdrav míru.¹

Z modlitby strachu si můžeme vzít:

1 - Důležitost modlitby v islámu a důležitost společné modlitby, neboť neodpadá ani v těchto kritických situacích.

2 - Odstranění těžkostí pro tuto obec, shovívavost islámského zákona a jeho platnost pro každý čas a místo.

3 - Dokonalost islámského zákona, který pro každou situaci uzákonil to, co je pro ni vhodné.

Za čtrnácté: Páteční modlitba

Za prvé: Její pravidlo:

Páteční modlitba je povinná pro každého dospělého, přičetného muže, který není na cestách a nemá žádnou omluvu.

Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾﴾

{Vy, kteří věříte! Když voláno je k modlitbě v den páteční, pospíchejte vzpomínat Boha a zanechte

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (4130) a Muslim pod číslem (842).

obchodování! To bude pro vás lepší, jste-li vědoucí.} [Pátek: 9].

A slova Proroka ﷺ:

«لَيَنْتَهِيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لَيَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ».

„Ať přestanou lidé opouštět páteční modlitby, nebo Bůh zapečetí jejich srdce a stanou se z nich nevědomí.“¹

Za druhé: Podmínky platnosti páteční modlitby:

1) Čas: Její čas je stejný jako čas modlitby zuhr, a tak není platná před svým časem ani po jeho uplynutí.

2) Přítomnost skupiny, a nejmenší skupina jsou podle správného názoru tři, a tak není platná, pokud je jen jeden ani pokud jsou jen dva.

3) Aby ti, kteří se modlí, žili v budovách, které jsou v daném místě obvyklé, ať už se jedná o železobeton, kámen, hlínu nebo něco jiného. A tak páteční modlitba není platná pro obyvatele pouště nebo kočovníky, kteří obývají stany a nemají trvalé sídlo, ale stěhují se za pastvou pro svá stáda.

4) Aby jí předcházela dvě kázání, protože Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) je vždy pronášel.

Za třetí: Pilíře dvou kázání při páteční modlitbě:

1 - Chválení Boha a vyznání víry.

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (865).

2 - Modlitba za Proroka ﷺ.

3 - Nabádání k bohabojnosti.

4 - Čtení něčeho z Koránu.

5 - Dávání ponaučení.

Za čtvrté: Doporučené věci u dvou kázání při páteční modlitbě:

1 - Kázání na minbaru.

2 - Přestávka mezi dvěma kázáními krátkým sezením. 3 - Dělat v nich dua za muslimy a jejich vládce.

4 - Jejich zkrácení.

5 - Pozdrav kazatele lidem při vystupování na minbar.

Za páté: Doporučené věci v pátek:

1 - Použít siwák.

2 - Použít parfém, je-li k dispozici.

3 - Jít na páteční modlitbu časně ráno.

4 - Jít do mešity pěšky a ničím nejet.

5 - Být blízko imáma.

6 - Prosit Boha.

7 - Přechíst súru Jeskyně.

8 - Modlit se za Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Za šesté: Co je zakázáno účastníkům páteční modlitby:

1 - Je zakázáno mluvit, když imám v pátek káže, na základě slov Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَعَوْتَ».

„Pokud řekneš svému druhu v pátek: „Mlč!“ a imám káže, mluvil jsi zbytečně.“¹ Tj.: Tvoje řeč byla planá, a planá řeč je hřích.

2 - Je zavrženíhodné překračovat krky lidí, kromě toho, když jde o imáma nebo o to dostat se k mezeře, ke které se nelze dostat jinak.

Stihnutí páteční modlitby:

Kdo stihl poklonu s imámem ve druhém rak'a páteční modlitby, stihl páteční modlitbu a dokončí ji jako dvě rak'a, pokud ale nestihne poklonu z druhého rak'a, zmeškal páteční modlitbu a musí ji dokončit jako polední modlitbu zuhr o čtyřech rak'a. Stejně tak kdo zmešká páteční modlitbu kvůli spánku nebo z jiného důvodu, musí se pomodlit zuhr.

Za patnácté: Modlitba těch, kteří mají obtíže

Za první: Modlitba nemocného

Za první: Nemocný má povinnost se modlit tak, jak je toho schopen, a není mu povoleno zpozdit modlitbu po jejím čase, pokud má plný rozum.

Za druhé: Jak se má nemocný modlit?

1 - Nemocný se musí modlit vestoje, pokud je schopen stát bez obtíží či újmy, a stejně tak vykonat poklonu a padnutí na tvář.

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (934) a Muslim pod číslem (851).

2 - Pokud mu působí potíže poklona nebo padnutí na tvář, přestože je schopen stát, naznačí poklonu vestoje a padnutí na tvář vsedě.

3 - Pokud není schopen modlitby vestoje, modlí se vsedě. Je doporučeno sedět v tureckém sedu místo stoje, naznačit poklonu a padnout na tvář na zem, je-li to možné, jinak naznačit padnutí na tvář poklonou, která má být hlubší než u rukú' (poklony).

4 - Pokud není schopen se modlit vsedě, modlí se vleže na boku s tváří ke qible. Upřednostňuje se pravý bok, je-li to možné, a poklona a padnutí na tvář se naznačují poklonou.

5 - Pokud se nemůže modlit na boku, modlí se vleže na zádech, nohama směrem ke qible a poklonu a padnutí na tvář naznačuje poklonou.

6 - Pokud pro něj není snadné naznačit poklonu a sadždu tělem, naznačí je hlavou. Pokud je to pro něj těžké, nemusí je naznačovat a vykoná úkony modlitby v srdci. Má tedy v úmyslu jednotlivé části modlitby, jako je poklona, sadžda a sezení, přičemž zůstane ve své poloze a řekne příslušné formule.

7 - Nemocný vykoná z podmínek modlitby to, čeho je schopen, například: směr ke qible, očistu vodou nebo tajammum v případě neschopnosti použít vodu a očistu od nečistot. Pokud něčeho z toho není schopen, tato povinnost pro něj odpadá.

Modlí se podle svého stavu a neodkládá modlitbu po jejím stanoveném čase.

8 - Místo stání a poklony je doporučeno, aby nemocný seděl v tureckém sedu, a v ostatních případech s levou nohou pod sebou.

Za druhé: Modlitba cestujícího

1 - Mezi ty, kteří mají obtíže, patří cestující, jemuž se doporučuje zkrátit modlitbu, která má čtyři rak'a, na dvě rak'a. Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿وَإِذَا صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ...﴾

{A pohybujete-li se po zemi, není pro vás hříchem zkrátit modlitbu...} [Ženy: 101].

A Anas Ibn Málík (ať je s ním Bůh spokojen) vyprávěl:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رُكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ».

„Vyšli jsme s Prorokem (ať mu Bůh žehná a dá mír) z Medíny do Mekky a modlil se dvě rak'a a dvě rak'a, dokud jsme se nevrátili do Medíny.”¹

Zkracování začíná, když cestující opustí obydlenou část svého města, protože Bůh povolil zkracování tomu, kdo cestuje po zemi. A před opuštěním svého města není považován za

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1081) a Muslim pod číslem (693).

cestujícího. A Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) zkracoval modlitbu pouze, když už byl na cestě.

2 - Vzdálenost, při které je cestujícímu dovoleno zkrátit modlitbu, je přibližně osmdesát kilometrů.

3 - Při návratu je cestujícímu povoleno zkrátit modlitbu, dokud nevstoupí do svého města, ze kterého vyšel.

4 - Když cestující dorazí do nějakého města a má v úmyslu se v něm usadit, jsou tři situace:

a) Pokud má v úmyslu zdržet se déle než čtyři dny, je povinen vykonávat celou modlitbu od prvního dne, kdy se usadí, a nemůže využít úlevy při cestování.

b) Pokud má v úmyslu zdržet se čtyři dny nebo méně, může si zkrátit modlitby a využít úlevy při cestování.

c) Nemá v úmyslu zdržet se předem stanovenou dobu, ale může zůstat den či deset dní podle toho, jak mu místo vyhovuje, nebo má nějaký záměr, jako je léčba či jiné vyřizování, které když vyřídí, vrátí se do své země. V tom případě je povoleno zkracovat modlitbu a využít úlevy při cestování, dokud se nevrátí, i když jeho pobyt přesáhne čtyři dny.

5 - Pokud se cestující modlí za imámem, který necestuje, je povinen dokončit modlitbu, i kdyby s ním stihl pouze poslední tašahud.

6 - Pokud se modlí ten, kdo necestuje, za cestujícím, který zkracuje modlitbu, je povinností

toho, kdo necestuje, dokončit svou modlitbu poté, co imám řekne pozdravy.

Za šestnácté: Modlitba dvou svátků

Muslimské svátky jsou svátky od Boha: určil jim je Všemohoucí Bůh a neurčili si je sami od sebe. A muslimové mají pouze dva svátky: malý svátek (‘íd al-fitr) a velký svátek (‘íd al-adhá), na rozdíl od svátků nevěřících nebo nově vymyšlených svátků, které Bůh ani neustanovil, ani nenařídil, ale ustanovili si je lidé sami od sebe.

Pravidlo modlitby dvou svátků:

Je to kolektivní povinnost (fard kifája), kterou pravidelně dodržoval Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) i pravověrní chalífové (ať je s nimi se všemi Bůh spokojen). A patří ke zjevným symbolům a obřadům náboženství.

Čas modlitby dvou svátků: Čas modlitby svátku začíná, když slunce vystoupá nad obzor na délku oštěpu, což je zhruba čtvrt hodiny po východu slunce, a končí, když je slunce uprostřed nebe.

Způsob modlitby dvou svátků:

1 - V první rak'a modlíci se řekne zasněvující takbír, poté řekne dua al-istiftáh, pak řekne šest takbířů. S každým takbířem zvedne ruce a mezi takbíři chválí Boha, velebí Ho a říká modlitbu za Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír). Pak řekne: „A‘údhū billáhi mina-š-šajtáni r-radžíim. Bismilláhi rrahmáni rrahím.“ a začne se čtením Koránu.

2 - Ve druhém rak'a řekne po takbíru, který se říká po zvednutí se do druhého rak'a, pět takbíků, poté řekne isti'ádhu a basmalu a začne číst Korán. Je doporučeno, aby v prvním rak'a po sůře al-Fátiha přednesl súru al-A'lá a ve druhém rak'a súru al-Ghášija.

3 - Poté, co imám pronese závěrečný pozdrav, vystoupí na kazatelnu, káže dvě kázání a mezi nimi krátce usedne, tak jako při pátečním kázání.

Doporučené věci při svátku

a) Vykonat velkou očistu (ghusl).

b) Očistit se a navonět se.

c) Jíst před odchodem na malý svátek ('íd al-fitr) a po modlitbě o velkém svátku ('íd al-adhá) ze své obětiny, pokud ji dotyčný má.

d) Jít pěšky.

e) Jít na modlitbu jednou cestou a vracet se jinou.

f) Včas vyrazit na místo modlitby pro toho, kdo se modlí za imámem, nikoli pro samotného imáma.

Takbír (slova „Alláhu akbar“ a další podobná)

Doporučuje se pronášet takbír v noci před oběma svátky, v prvních deseti dnech měsíce dhú l-hidždža a ve dnech tašríq. Takbíru jsou dva druhy:

První typ: neomezený takbír, který není vázán na konkrétní čas.

1 - U malého svátku (al-fitr): od západu slunce v předvečer svátku až do zahájení sváteční modlitby.

2 - U velkého svátku (al-adhá): od západu slunce první noci měsíce dhu l-hidždža až do západu slunce posledního dne tašríq.

Druhý typ: takbír, který je na něco vázán, v tomto případě na ukončení pěti povinných modliteb.

1 - Pro toho, kdo není poutníkem: od fadžru dne 'Arafa do 'asru posledního dne tašríq.

2 - Pro poutníka: od modlitby zuhr v den velkého svátku až do modlitby asr v poslední den tašríq.

Za sedmnácté: Modlitba při zatmění slunce

Co znamená zatmění měsíce a zatmění slunce:

Zatmění měsíce je úplné či částečné zmizení měsíční záře v noci.

Zatmění slunce je zmizení slunečního světla nebo jeho části během dne.

Pravidlo modlitby při zatmění slunce:

Je to silně doporučené (sunna mu'akada); dokazuje to čin Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír), který se ji modlil, když za jeho života došlo k zatmění slunce. Také to dokazuje jeho nařízení a shoda učenců, kteří se shodli na jejím nařízení.

Její čas:

Je od začátku zatmění slunce nebo měsíce až do jeho skončení, tj. skončení zatmění slunce nebo měsíce.

Její způsob:

Má dvě rak'a, při kterých se recituje nahlas, a její popis je následující:

a) Modlíci se řekne úvodní zasvěcující takbír, pronese úvodní prosbu (dua), isti'ádhu a basmalu a přečte súru al-Fátiha. Poté přečte něco velmi dlouhého z Koránu.

b) Poté udělá velmi dlouhou poklonu.

c) Poté se zvedne z poklony do stoje a řekne: „Sami' Alláhu liman hamidah,“ poté přečte súru al-Fátiha a pak něco dlouhého z Koránu, ale kratší než při prvním čtení.

d) Poté udělá druhou dlouhou poklonu, která je ale kratší než první poklona.

e) Poté se zvedne z poklony a řekne: „Sami' Alláhu liman hamidah.“

f) Poté vykoná dvě dlouhé sadždy.

g) Poté se zvedne k druhému rak'a, které se modlí stejným způsobem jako první, ale je kratší.

Doporučené věci v této modlitbě:

a) Volat k ní slovy: „As-salátu džámi'a.“ (společná modlitba)

b) Konat ji ve skupině.

c) Prodlužovat modlitby dlouhým stáním, poklonou a padnutím na tvář.

d) Druhá rak'a by měla být kratší než první.

e) Napomenout po ní a nabádat k činění dobrého a zanechání špatného.

f) Co nejvíce říkat prosby (dua), pokorně prosit Boha, prosit Ho o odpuštění a dávat almužnu.

Za osmnácté: Modlitba za déšť:

1) Prošení za déšť: Je to prosba k Bohu o seslání deště v době sucha.

Předepsaný čas modlitby za déšť:

Modlitba za déšť je předepsána, když je země vyprahlá, déšť je zadržen a jeho nepřítomnost působí škodu. Tehdy nezbývá nic jiného než se pokorně obrátit na svého Pána, žádat Ho o déšť a prosit Ho o pomoc různými druhy uctívání.

a) Někdy modlitbou společnou nebo samostatnou.

b) Jindy prosbami (dua) při pátečním kázání, kdy kazatel prosí a muslimové na jeho prosby říkají „ámín.“

c) Jindy pronášením proseb (dua) v jakýkoli čas, bez modlitby nebo kázání.

Pravidlo modlitby za déšť:

Je silně doporučena (sunna mu'akada), pokud nastane její příčina; důkazem je čin Proroka ﷺ, jak je uvedeno v hadíthu 'Abdulláha ibn Zajda (ať je s ním Bůh spokojen), který vyprávěl:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَبَ رِذَاءَهُ، وَصَلَّى رُكْعَتَيْنِ».

„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) vyšel na místo modlitby, pomodlil se za déšť, obrátil se tváří

ke Qible, převrátil svůj plášť a pomodlil se dvě rak'a."¹

Způsob modlitby za déšť:

Způsob modlitby za déšť je stejný jako u modlitby svátku. A je doporučeno ji vykonávat v místě na modlitby stejně jako sváteční modlitbu a její pravidla jsou stejná jako u sváteční modlitby v počtu rak'a, v hlasitém čtení, v konání modlitby před kázáním a ve větším počtu takbírů v prvním a druhém rak'a před recitací, jak bylo objasněno v modlitbě svátku. A pronáší se po ní jedno kázání.

Za devatenácté: Pravidla pohřebnictví

Za prvé: Pro toho, kdo je přítomen u umírajícího:

1 - Je doporučeno, aby ten, kdo je přítomen u umírajícího, ho navedl k tomu, aby řekl: „Není boha kromě Boha.“

2 - Je doporučeno obrátit ho ke qible.

3 - Je doporučeno mu zavřít oči.

4 - Doporučuje se zakrýt zemřelého po smrti kusem látky.

5 - Pospíchat s přípravou zemřelého.

6 - Pospíchat se zaplacením jeho dluhů.

7- Omytí a zahalení zemřelého do rubáše, což je kolektivní povinnost.

Za druhé: Pravidla modlitby za zemřelého:

Její pravidlo je, že je to kolektivní povinnost.

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1012) a Muslim pod číslem (894).

Její podmínky:

- 1) Stát ve směru qibly.
- 2) Zakrýt nahotu.
- 3) Vyvarovat se rituální nečistoty.
- 4) Rituální čistota modlícího se a zesnulého.
- 5) Islám modlícího se i zesnulého.
- 6) Zúčastnit se pohřební modlitby, pokud je ve městě.

7) Být nábožensky zodpovědný.

Její pilíře:

- 1) Stání při ní.
- 2 - Čtyři takbíry (slova „Alláhu akbar“).
- 3) Přečíst súru al-Fátiha.
- 4) Modlit se za Proroka ﷺ.
- 5) Prosit Boha za zemřelého.
- 6) Správné pořadí úkonů.
- 7) Pronesení závěrečného pozdravu.

Doporučené věci při ní:

- 1) Zvednutí rukou při každém takbíru.
 - 2) Říci: „A'údhu billáhi minaš-šajtáni r-radžím.“
 - 3) Prosit Boha za sebe i za všechny muslimy.
 - 4) Číst Korán potichu.
 - 5) Po čtvrtém takbíru chvíli počkat před závěrečnými pozdravy.
 - 6) Položit pravou ruku přes levou na hrud'.
 - 7) Otočit hlavu vpravo při závěrečném pozdravu.
- Její způsob:

Imám a ten, kdo se modlí sám, se postaví u hrudi muže a u středu těla ženy, pronese zasvěcující takbír, uteče se pod ochranu Boží, ale nepronese úvodní prosbu, vysloví jméno Boží a přečte súru al-Fátiha.

Poté řekne takbír a po něm následuje modlitba za Proroka ﷺ, poté znovu řekne takbír a dělá prosby za mrtvého, ty, které jsou zaznamenané, například slova Proroka ﷺ:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرِنَا وَأُنثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَعَائِبِنَا،
اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ
لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

„Alláhumma ghfir lihajjiná wa majjitiná wa saghíriná wa kabíriná wa dhakaríná wa untháná wa šáhidiná wa ghá'iníná. Alláhumma man ahjajtahu minná fa'ahjihi 'alá-l-ímáni wa man tawaffajtahu minná fatawaffahu 'alá-l-islám. Alláhumma lá tahrimná adžrahu wa lá tudilla ba'dahu.“ (Bože, odpusť našim živým i našim zemřelým, našim mladým i našim starým, našim mužům i našim ženám, našim přítomným i našim nepřítomným! Bože, tomu z nás, jehož jsi přivedl k životu, dej život ve víře a toho, jehož si povoláš, povolej v islámu!

Bože, neodpírej nám za něj odměny a nenech nás po něm zbloudit.)¹

A jeho slova:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاعْسِلْهُ
بِالْمَاءِ وَالطَّلْحِ وَالْبَرَدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ
دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ،
وَأَعِزَّهُ مِنَ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

„Alláhumma ghfir lahu wa-rhamhu, wa ‘áfihu, wa a’fu ‘anhu, wa akrim nuzulahu, wa wassi’ madchalahu, wa-ghsilhu bi-l-má’i wa ththaldži wa-l-barad, wa naqqihi mina-l-chatájá kamá junaqqá ath-thawbu-l-abjadu mina-d-danas, wa abdilhu dáran chajran min dárihi, wa ahlan chajran min ahlihi, wa zawdžan chajran min zawdžih, wa adchilhu-l-džanna, wa a’idhu min ‘adhábi-l-qabri, wa min ‘adhábi-n-nár.“ (Bože, odpust’ mu a smiluj se nad ním a ušetři ho a vymaž jeho chyby a hosti ho vlídně a roztáhni do šíře vchod, kterým vejde, a očisti ho vodou, sněhem a kroupami a očisti ho od hříchů, jako je očištěno bělostné roucho od špíny, a vyměň mu jeho dům za lepší, jeho rodinu za lepší a jeho manželku za lepší a uveď ho do ráje a poskytni mu útočiště před mukami hrobu i mukami ohně).²

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (3201) a at-Tirmidhí pod číslem (1024) a řekl: Tento hadíth je dobrý a správný.

² Zaznamenal ho Muslim pod číslem (962).

Poté řekne takbír, po něm chvíli počká a pak řekne jednou napravo: „As-salamu alajkum wa rahmatulláh.“

Třetí podkapitola: Zakát (povinná almužna)

1 - Definice povinné almužny (zakát) a její postavení:

Povinná almužna (zakát) v arabském jazyce znamená růst a navýšení.

Definice povinné almužny (zakát): je to povinné právo dané v islámu určité skupině na určený majetek.

A je třetím pilířem z pilířů islámu. V Koránu je zmiňována společně s modlitbou na osmdesáti dvou místech, což svědčí o její nesmírné důležitosti.

Pravil Všemohoucí:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ...﴾

{Dodržujte modlitbu a dávejte almužnu...}
[Kráva: 43].

A Prorok ﷺ řekl:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامَ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءَ الزَّكَاةِ، وَحَجَّ الْبَيْتِ، وَصَوْمَ رَمَضَانَ».

„Islám je postaven na pěti: vyznání, že není boha kromě Boha a Muhammad je posel Boží, dodržování

modlitby, dávání almužny, pouti ke Ka'abě a půstu v měsíci ramadánu.“¹

Všichni muslimové se shodli na její povinnosti a na nevíře toho, kdo popírá její povinnost, a na boji proti těm, kteří zabraňují jejímu dávání.

2 - Podmínky povinnosti povinné almužny (zakát):

a) Svoboda - tzn. není povinná pro otroka, protože otrok nemá žádný majetek, protože vše, co má, patří jeho pánovi. Proto povinnost almužny připadá na jeho pána.

b) Islám - tzn. že pro nevěřícího není povinná, protože je to zbožnost a poslušnost vůči Bohu a nevěřící nepatří k lidem zbožnosti a poslušnosti k Bohu.

c) Vlastnictví určité hodnoty (nisáb) - tzn. že není povinná u majetku, který nedosáhl této hranice, což je přesně stanovené množství majetku.

d) Úplné vlastnictví: majetek musí být plně a zcela ve vlastnictví osoby, která platí tuto almužnu, proto se povinná almužna (zakát) nedává z majetku, jehož vlastnictví není úplné, jako je u dluhu za vykoupení se z otroctví.

e) Uplynutí roku vlastnictví tohoto majetku. Důkazem je hadíth 'Áiši (ať je s ní Bůh spokojen), která vyprávěla od Proroka, že řekl:

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (8) a Muslim pod číslem (111).

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

„Není almužny z majetku, dokud nad ním neuplyne rok.“¹

3 - Majetky, z nichž je povinné dávat almužnu

Za prvé: Dobytek

Tam patří velbloudi, krávy a ovce, z nichž je zakát povinný za dvou podmínek:

1 - Musí být chováni pro mléko a na chov, nikoli na práci.

2 - Musí se volně pást. Proto není povinné dávat povinnou almužnu z dobytka, který je krmen krmivem, jež pro něj majitel koupil nebo nasbíral z píce atd. A není povinné dávat almužnu z dobytka, který se pase jen po část roku, a nikoli po celý rok nebo jeho větší část.

4 - Počet kusů dobytka, ze kterého je povinné dát zakát:

1) Zakát z velbloudů

Pokud jsou splněny podmínky, je povinné dát za každých pět velbloudů jednu ovci, za deset dvě ovce, za patnáct tři ovce a za dvacet čtyři ovce, jak to dokazuje sunna a shoda obce. A pokud jejich počet dosáhne dvaceti pěti, odvádí se z nich bint machád, a to je velbloudice, která dovršila rok a

¹ Zaznamenal ho Ibn Mádžah pod číslem (1792) a at-Tirmidhí pod číslem (63) a (631).

vstoupila do druhého roku. A pokud není k dispozici, postačí místo ní ibn labún.

Pokud počet velbloudů dosáhne třiceti šesti, je povinné z nich odvést bint labún, a to je velbloudice, která dovršila dva roky.

Když jejich počet dosáhne čtyřiceti šesti, je povinná hiqqa, což je tříletá velbloudice.

Pokud počet velbloudů dosáhne šedesáti jedna, je povinné z nich odvést jednu velbloudici, která dovršila čtyři roky (džadz'a).

A dosáhne-li celkový počet velbloudů sedmdesáti šesti, je povinností odvést dvě dvouleté velbloudice.

Dosáhne-li počet velbloudů devadesáti jedna, je povinné odvést dvě tříleté velbloudice.

A pokud počet velbloudů přesáhne sto dvacet, připadají na ně tři bint labún a poté na každých čtyřicet jedna bint labún a na každých padesát jedna hiqqa.

2) Zakát z krav

Dát z nich zakát z nich se stává povinností, pokud jsou splněny podmínky a jejich počet dosáhne třiceti. Pak se dává jeden tabí' nebo tabí'a, což je takové zvíře, které dovršilo jeden rok a vstoupilo do druhého.

A pokud je jich méně než třicet, nedává se nic.

Pokud jejich počet dosáhne čtyřiceti, musí se dát musina, a to je taková kráva, která dovršila dva roky.

Pokud celkový počet dobytka přesáhne čtyřicet, odvádí se za každých třicet kusů tabí' nebo tabí'a a za každých čtyřicet musina.

3) Zakát z ovcí

Pokud celkový počet ovcí a koz dosáhne čtyřiceti, dává se z nich jeden kus, a to mladá ovce nebo koza.

A z ovcí se nedává almužna, pokud je jejich počet menší než čtyřicet. Dosáhne-li celkový počet ovcí sto dvaceti jedné, je povinností odvést za ně dvě ovce. Pokud počet dosáhne dvou set a jedné, je povinností odvést tři ovce.

Poté se povinná dávka ustálí, za každých sto je povinné dávat jednu ovci, takže za čtyři sta jsou to čtyři ovce a tak dále.

Za druhé: Zakát z toho, co vychází ze země

Jsou dva druhy toho, co vychází ze země:

1) Zrna a plody

2) Kovy

První druh: Zrna a plody

Je povinné dávat almužnu ze zrn, jako jsou pšenice, ječmen a rýže, a z plodů jako datle a rozinky. A není povinné dávat zakát z jiných rostlin, jako je zelenina.

Podmínky povinnosti zakátu (almužny) ze zrn a plodů:

1) Musí se jednat o skladovatelné plodiny - z toho, co se neskládá, jako je ovoce a zelenina, se almužna nedává.

2) Musí se jednat o plodiny, které se měří na objem. Almužna se proto nedává z toho, co se prodává po kusech nebo se neměří na objem, jako je meloun, cibule, granátové jablko a další.

3) Jejich množství musí dosáhnout minimální určené částky (nisáb), což je pět awsuq. Z menšího množství se almužna nedává.

4) Vlastnit stanovené minimum majetku v době splatnosti almužny.

Kdo ho získá do vlastnictví po uplynutí času povinnosti zakátu, není povinen dávat almužnu, stejně jako kdyby jej koupil nebo obdržel jako dar po jeho sklizni.

Čas povinnosti zakátu:

Je povinné dávat almužnu ze zrn a plodů, když uzrají, a znakem zralosti je následující:

a) U zrní: když zesílí a ztvdne.

b) U plodů datlových palem: tím, že zčervenají nebo zežloutnou.

C) U hroznů: že jsou měkké a sladké.

Minimální hodnota (nisáb) u plodů a zrn:

Minimální množství u zrn a plodin je pět awsuq; wasq je šedesát sá'a. Minimální hodnota je tedy

třista Prorokových sá'a, což je na kilogramy přibližně 900 kg.

Výše povinné almužny:

Je povinné dát deset procent z toho, co bylo zavlažováno přirozeně, jako například deštěm a prameny.

A je povinné dát pět procent z toho, co bylo zavlažováno uměle, tedy pomocí vody čerpané ze studní a řek zvířaty nebo moderními stroji.

Druhý typ: Kovy

Mezi druhy toho, co vychází ze země, patří kovy. To je to, co se získává ze země a je jiné podstaty než země sama, jako zlato, stříbro, železo a drahokamy.

Čas povinnosti zakátu z kovů:

Pokud ho člověk získá a stane se jeho vlastníkem, dá z něj almužnu ihned, neboť pro tento typ není podmínkou uplynutí roku. A jejich minimální hodnota je minimální hodnota zlata a stříbra a dávají se dvě a půl procenta z jejich hodnoty.

Za třetí: Almužna z platidel

Platidly jsou zlato, stříbro a současné peníze a je povinné z nich platit almužnu. Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿...وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يُنفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ

بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾

{A těm, kdož shromažďují zlato a stříbro a nevynakládají je na cestě Boží, těm oznam zvěst radostnou o trestu bolestném.} [Pokání: 34].

A hadíth:

«مَا مِنْ صَاحِبٍ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

„Není nikoho, kdo by měl zlato nebo stříbro a nedával z něj jeho povinnost, aniž by se v soudný den proměnilo na pláty z ohně (kovu).“¹

A mezi učenci je shoda na povinnosti platit zakát ze zlata a stříbra a pro papírové peníze platí totéž co pro zlato a stříbro, protože v peněžním styku zaujaly jejich místo.

Minimální částka pro povinnou almužnu v případě peněz a cenných kovů a množství, které je nutno zaplatit jako zakát

Minimální hodnotou je hodnota zlata nebo stříbra, protože (peníze) se používají místo nich, a pokud tedy dosáhnou minimální hodnoty jednoho z nich, je povinné z nich platit almužnu. Většinou se dnes minimální hodnota peněz určuje podle stříbra, protože je levnější než zlato, a proto se jeho minimální hodnoty dosáhne dříve. Pokud tedy muslim vlastní to, co odpovídá hodnotě 595 gramů stříbra, a vlastní to po celý rok, je povinné z toho

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1402) a Muslim pod číslem (2287).

platit almužnu. Hodnota gramu stříbra se čas od času mění. Ten, kdo má málo peněz a neví, zda dosáhly minimální hodnoty, či ne, se zeptá obchodníků se stříbrem na hodnotu gramu stříbra, poté ji vynásobí 595 a výsledek je minimální hodnota (nisáb).

Užitečná poznámka: Pokud chce někdo dát almužnu ze svého majetku, vydělí celkovou částku čtyřiceti a výsledkem je povinný podíl.

Za čtvrté: Povinná almužna (zakát) z věcí, se kterými se obchoduje

To je to, co je určeno k prodeji a nákupu za účelem zisku. Pod věci, se kterými se obchoduje, patří všechny druhy majetku kromě peněz, tj. auta, oblečení, látky, železo, dřevo a další věci určené k obchodování.

Podmínky povinnosti zakátu (almužny) z věcí, se kterými se obchoduje:

1 - Aby jich nabyt vlastním jednáním, jako je prodej, pronájem a jiné způsoby výdělků.

2 - Aby je vlastnil s úmyslem obchodu, tedy mít v úmyslu jimi vydělat, neboť činy jsou podle záměrů a obchod je čin, a proto se s ním musí pojit úmysl, stejně jako s ostatními činy.

3 - Aby jejich hodnota dosáhla minimální částky, která je u zlata či stříbra.

4 - Dovršení roku jejich vlastnictvím, tj. jeho uplynutí.

Způsob dávání zakátu ze zboží, se kterým se obchoduje:

Věci určené k obchodování se na konci roku ohodnotí buď podle zlata, nebo podle stříbra, a když jejich hodnota dosáhne minimální hodnoty zlata nebo stříbra, zaplatí se dvě a půl procenta z jejich hodnoty.

Za páté: Zakát al-fitr

To je povinná almužna, která se dává na konci měsíce ramadánu. Tato almužna byla nařízena v druhém roce hidžry.

Její pravidlo:

Zakát al-fitr je almužna povinná pro každého muslima, který má v den svátku a o jeho noci jídlo nad rámec své potřeby a potřeby své rodiny. A je povinná pro každého muslima - muže či ženu, mladého či starého, svobodného či otroka. Důkazem je hadíth:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

„Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil zakát al-fitr otroku i svobodnému, muži i ženě a mladému i starému z řad muslimů.“¹ Slovo „nařídil“ znamená přikázal.

Moudrost jejího ustanovení:

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1432) a Muslim pod číslem (984).

Ibn 'Abbás (ať je s ním Bůh spokojen) řekl:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طُهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ».

„Posel Boží (ať mu Bůh žehná a dá mír) nařídil zakát al-fitr jako očištění postícího se od zbytečných a hanebných řečí a jako nakrmení chudých.“¹

Čas její povinnosti a vykonání:

Zakát al-fitr se stává povinností při západu slunce v předvečer svátku. Je doporučeno ho dát v den svátku předtím, než se jde na sváteční modlitbu. A není dovoleno ho opožďovat až po sváteční modlitbě a pokud ho muslim opozdí až po sváteční modlitbě, je povinen ho nahradit a má hřích za jeho zpoždění po určeném čase.

Je povoleno jeho vykonání den nebo dva před svátkem.

Jeho míra a z čeho se odvádí:

Dává se sá'a z jídla, které je v dané zemi obvyklé, jako je rýže, datle, pšenice nebo jiné. Míra sá'a činí přibližně tři kilogramy. A není povoleno dávat místo toho peníze, protože je to v rozporu s nařízením Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír).

Dávání almužny a komu náleží:

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (1609), Ibn Mádžah pod číslem (1827) a al-Albání řekl, že je správný, v Sahíh Abí Dáwúd pod číslem (1609).

Čas jejího dávání:

Je povinností dát almužnu hned, když nastane čas, kdy je povinná, a není dovoleno ji zpozdit, leda v případě nutnosti, například pokud se majetek nachází v daleké zemi a není nikdo, koho by bylo možné pověřit jejím předáním.

Místo dávání:

Nejlepší je dávat almužnu v zemi, v níž se tento majetek nachází, a její přesun ze země, kde se tento majetek nachází, do jiné země je dovolen v následujících případech:

a) Pokud v zemi není nikdo, kdo by měl nárok na almužnu.

b) Pokud se v jiné zemi nachází potřebný příbuzný toho, kdo ji vydává.

c) Pokud její přesun vyžaduje oprávněný náboženský zájem, například do muslimských oblastí postižených hladomory a záplavami.

A almužna je na základě všeobecných důkazů povinná i z majetku dítěte a zbaveného rozumu a dá ji za ně jejich zástupce, který je pověřen spravovat jejich majetek. Není dovolené dávání almužny bez úmyslu a důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

„Věru, že činy jsou posuzovány podle úmyslů.“¹

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1) a Muslim pod číslem (1907).

Kdo má nárok na zakát

Druhů lidí, kterým se dává almužna (zakát), je osm:

První typ: chudí

To jsou ti, kteří nemají dostatek, pokud jde o bydlení, stravu a ošacení. Výše almužny, která se jim má dávat, je tolik, kolik stačí jim i těm, které živí, na jeden rok.

Druhý typ: nuzní

To jsou ti, kteří nacházejí většinu toho, co jim dostačuje, ale ne úplně vše, jako například ten, kdo má plat, ale nestačí mu na rok.

Částka, která je jim dána jako almužna, je plně pokrytí jejich životních potřeb a životních potřeb těch, které živí, na jeden rok.

Třetí typ: výběřčí a správci

Jsou to ti, které vládce pověřuje vybíráním almužny nebo kteří se starají o její úschovu či doručení potřebným.

Výše almužny, kterou dostávají, odpovídá odměně za jejich práci, pokud od státu nepobírají mzdu či plat.

Čtvrtý typ: pro přiblížení srdcí

Tam patří všichni, u nichž se darem doufá, že přijmou islám, pošlí se jejich víra nebo se odvrátí jejich zlo od muslimů.

Výše dávané almužny je taková, aby se tím získala jejich srdce.

Pátý typ: otroci

Tím je míněno osvobození otroků a těch, kteří se vykupují na základě smlouvy.

Smluvní otrok: ten, který se jako otrok sám vykupuje od svého pána. Spadá sem také výkupné za muslimské válečné zajatce.

Šestý typ: zadlužení, a těch jsou dva druhy:

První: Kdo je zadlužený kvůli vlastní potřebě a nemá z čeho svůj dluh splatit a tomu je dáno tolik, kolik postačí ke splacení jeho dluhu.

Druhý: Ten, na němž spočívá dluh kvůli nápravě vztahů mezi lidmi, a tomu je dáno tolik, aby vyrovnal svůj dluh, i kdyby byl sám bohatý.

Sedmý typ: na cestě Boží

Tam patří ti, kteří bojují na cestě Boží.

Množství, které se jim dává z almužny, je to, co jim postačuje k boji na cestě Boží, tedy prostředek k přepravě, zbraně, jídlo a další.

Osmý typ: cestující

To je ten, kdo cestuje a komu došly prostředky nebo mu byly ukradeny a nezbyly mu peníze na to, aby se dostal zpět do své země.

Výše almužny, která se mu dává, je taková, aby se mohl dostat do své vlasti, i kdyby v ní byl bohatý.

Čtvrtá podkapitola: Půst

Půst je:

uctívání Všemohoucího Boha zdržením se věcí, které porušují půst, od fadžru do západu slunce.

A je to jeden z pilířů islámu a povinnost z Božích povinností, která je z náboženství nezbytně a všeobecně známá. A jeho povinnost dokazuje Korán, sunna i shoda všech muslimských učenců.

Pravil Všemohoucí:

﴿شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ
وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ...﴾

{Postním měsícem je měsíc ramadán, v němž Korán byl saslán jako správné vedení pro lidi a jako jasné vysvětlení správného vedení a spásné rozlišení(furqán). Kdo z vás je tedy v tomto měsíci přítomen, ať se postí...} [Kráva: 185].

Podmínky povinnosti půstu v měsíci

Ramadánu:

- 1 - Islám, a tak není platný od nevěřícího.
- 2 - Pohlavní dospělost; pro dítě tedy není povinný. A půst dítěte, které je schopno rozlišovat, je platný a je pro něj považován za doporučený.
- 3 - Rozum: půst tedy není povinný pro toho, kdo přišel o rozum, a není od něj ani platný, protože mu chybí úmysl.

4 - Schopnost půstu - není tedy povinný pro nemocného, který toho není schopen, a ani není povinný pro cestujícího. A oba ho musí nahradit, jakmile pomine jejich omluva, tj. nemoc a cestování. Pro platnost půstu u ženy se vyžaduje ukončení menstruace a očištění.

Začátek měsíce ramadánu je stanoven jedním ze dvou způsobů:

a) Spatření srpku měsíce začátku ramadánu. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«صُومُوا لِرُؤْيَيْتِهِ، وَأَفْطِرُوا لِرُؤْيَيْتِهِ».

„Postěte se při jeho spatření a přerušete půst při jeho spatření.“¹

b) Dokončení třiceti dnů měsíce ša‘bánu, a to v případě, že srpek ramadánu není spatřen nebo pokud jeho spatření brání oblačnost, prach a podobně. Důkazem jsou slova Proroka (ať mu Bůh žehná a dá mír):

«إِنْ غَمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

„Bude-li vám obloha zakryta, dokončete počet ša‘bánu na třicet dní.“²

Úmysl půstu:

Půst stejně jako ostatní činy uctívání je bez úmyslu neplatný. Čas povinnosti úmyslu se liší u

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1810) a Muslim pod číslem (1086).

² Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1909).

povinného půstu na rozdíl od nepovinného, a to následovně:

Za první: u povinného půstu, jako je půst v měsíci ramadánu, nahrazování povinného půstu nebo půst z důvodu slibu Bohu, musí být úmysl učiněn v noci před úsvitem. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«مَنْ لَمْ يُبَيِّتِ الصَّيَّامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ».

„Kdo neučiní úmysl pro půst v noci, ten nemá žádný půst.“¹

Za druhé: doporučený půst; u něj je povolené učinit úmysl i během dne tohoto půstu za podmínky, že po fadžru nepožil nic, co půst zneplatňuje.

Věci, které ruší půst:

První: Pohlavní styk - pokud se ho člověk dopustí, jeho půst se stává neplatným a je povinen nahradit tento den, ve kterém došlo ke styku. A spolu s jeho nahrazením je povinné se i vykoupit, a to propuštěním otroka. A pokud otroka nemá, musí se postit dva po sobě jdoucí měsíce. A pokud ani toho není schopen z legitimního náboženského důvodu, musí nakrmit šedesát nuzných, každému nuznému půl sá'a z jídla běžného v dané zemi.

¹ Zaznamenal ho an-Nasá'í pod číslem (2331) a je to jeho verze. A zaznamenali ho také Ahmed pod číslem (26457) a Abú Dáwúd pod číslem (2454).

Druhý: Při výronu spermatu v důsledku polibku, dotyku, masturbace nebo opakovaného pohledu je povinností pouze nahradit tento den bez vykoupení, protože vykoupení se vztahuje pouze na pohlavní styk. Pokud má ale poluci ten, kdo spí a dojde přitom k ejakulaci, není na něm žádný hřích, protože to bylo bez jeho vůle; musí však vykonat velkou očistu od velkého znečištění.

Třetí: Úmyslné jezení a pití. Důkazem jsou slova Všemohoucího:

{...وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ۖ ثُمَّ أَتِمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ...}

{A jezte a pijte, dokud zřetelně neodlišíte bílou nit od černé niti úsvitu, poté dokončete půst až do noci...} [Kráva: 187].

Pokud jde o toho, kdo jí nebo pije, protože zapomněl, ten nemá žádnou vinu na základě hadíthu:

«مَنْ نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلَيْتَمَ صَوْمُهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

„Kdo zapomene, že se postí, a nají se nebo napije, ať dokončí svůj půst, protože to Bůh ho nakrmil a napojil.”¹

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (6669) a Muslim pod číslem (2709).

Čtvrtá: Úmyslné zvracení, ale půst toho, koho zvracení přemůže bez jeho přičinění, není přerušeno. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

«مَنْ دَرَعَهُ الْقَيْءُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ قَضَاءٌ، وَمَنْ اسْتَقَاءَ عَمْدًا فَلَيْقُضْ».

„Koho přemohlo zvracení, ten nemusí nahrazovat, ale ten, kdo si zvracení úmyslně vyvolal, musí nahradit.“¹

Pátá: Vytečení krve z těla - hidžámou, pouštěním žilou nebo darováním krve, která je pro záchranu nemocného; to vše ruší půst. Ale co se týče malého množství krve u odběru na rozbor, to půst neruší. A stejně tak krvácení, které není z vlastní vůle, jako je vytékání krve z nosu, ze zranění nebo po vytržení zubu, to vše neruší půst.

Komu je povoleno se v ramadánu nepostit:

První typ: Ti, kterým je dovoleno přerušit půst, ale je pro ně povinné ho nahradit, a to jsou:

Za prvé: Ten, kdo je nemocný nemocí, u které se doufá v uzdravení, a půst mu škodí nebo je pro něj obtížný.

Za druhé: Cestující, ať už při cestování pociťuje námahu, nebo ne.

Důkazem jsou slova Všemohoucího:

﴿...وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

¹ Zaznamenal ho Abú Dáwúd pod číslem (2380), at-Tirmidhí pod číslem (719) a Ibn Mádža pod číslem (676).

{...a ten, kdo je nemocen nebo na cestách, nechť se postí stejný počet dní jindy...} [Kráva: 185].

Za třetí: Těhotná nebo kojící žena, pokud je pro ni půst příliš náročný nebo by jí či jejímu dítěti škodil. Tito jsou posuzováni jako nemocný a je jim povoleno se nepostit. Je pro ně však povinné půst nahradit v jinou dobu.

Za čtvrté: Menstruující žena a žena v šestinedělí, pro něž je přerušení půstu povinností a jejich půst není platný a je jejich povinností ho nahradit v jiných dnech.

Druhý typ: Ti, jimž je povoleno přerušit půst a je pro ně povinností se vykoupit (kafára), ale půst nenahrazují:

Za první: Nemocný, u jehož nemoci není naděje na uzdravení.

Za druhé: Starý člověk, který není schopen půstu.

Tito tedy přeruší půst a vykoupi se nakrmením jednoho chudého za každý den měsíce ramadánu. Pokud starší člověk dospěje do stavu senility, pak už není zodpovědný za své činy. Může přerušit půst a nemá za to žádný hřích a nemá žádnou povinnost.

Čas nahrazení půstu a pravidlo odložení nahrazení:

Je povinností nahradit půst z ramadánu do dalšího ramadánu a nejlepší je s nahrazováním spěchat. A není dovolené zpozdit nahrazování až po dalším ramadánu. 'Áiša (ať je s ní Bůh spokojen) vyprávěla:

«كَانَ يَكُونُ عَلَى الصَّوْمِ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ
لِمَكَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ».

„Měla jsem dny z ramadánu a nemohla jsem je nahradit dříve než v ša‘bánu kvůli pozici Posla Božího (ať mu Bůh žehná a dá mír).“¹

A u toho, kdo zpozdí nahrazování až po následujícím ramadánu, jsou dvě situace:

1 - Pokud někdo zpozdí nahrazování z oprávněného důvodu, například když je nemocný až do dalšího ramadánu, pak je jeho povinností si to pouze nahradit.

2 - Pokud nahrazování zpozdí bez oprávněného důvodu, pak má za toto zpoždění hřích a musí se kát, nahradit zmeškané dny a za každý den z nich nakrmit jednoho chudého.

Nepovinný půst pro toho, kdo má povinnost nahrazení

Ten, kdo si musí nahradit nějaký den z ramadánu, by měl dát přednost tomuto nahrazování před dobrovolným a doporučeným půstem. Pokud se ale jedná o doporučený půst, jehož čas pomine – jako je půst v den ‘Arafa a ‘Ášúrá – má se ho postit před nahrazováním, protože na nahrazování je dostatek času, zatímco čas pro

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1849) a Muslim pod číslem (1846).

‘Arafa a ‘Ášúrá’ pomine. Ale nemá se postit šest dní šawwálu, leda po nahrazení dnů z ramadánu.

Kdy je zakázáno se postit

1 - Půst na malý svátek (‘íd al-fitr) a na velký svátek (‘íd al-adhá) z důvodu jeho zákazu.

2 - Půst ve dnech tašríq z měsíce dhú l-hidždža, kromě toho, kdo spojil malou pout’ s velkou, ať už postupně nebo je spojil dohromady, a nemá prostředky na obětní zvíře. A dny tašríqu jsou jedenáctý, dvanáctý a třináctý den měsíce dhú l-hidždža.

3 - Den pochyb, pokud jsou důvodem pochyby, to je třicátý den měsíce ša‘bánu, pokud jsou v noci mraky nebo prach, které brání ve spatření srpku měsíce.

Kdy je půst zavrženíhodný (makrúh)

a) Vybrání si měsíce radžabu k půstu. b) Vybrání si pátku pro půst, protože na to existuje zakáz. Pokud se ale postí den předtím nebo den poté, není to zavrženíhodné.

Kdy je půst doporučený

a) Šest dní v měsíci šawwálu. b) Půst devíti dnů měsíce dhú l-hidždža a nejvíce doporučený z nich je den ‘Arafa – s výjimkou poutníka, pro kterého se tento půst nedoporučuje – a půst v tento den vymaže hříchy dvou let. c) Půst tři dny v měsíci a nejlépe je, když to je třináctý, čtrnáctý a patnáctý den. d) Půst každé pondělí a čtvrtek, protože v tyto

dny se postil Prorok (mír a požehnání s ním), protože jsou v nich Bohu předkládány skutky Jeho služebníků.

Dobrovolný půst:

a) Půst Davida (mír s ním) - jeden den se postil a druhý den ne.

b) Půst v měsíci al-muharram, který je nejlepším měsícem pro doporučený půst. Nejdůležitějším půstem je v něm je den 'Ášúrá', desátý den muharramu, a s ním se má postit i devátý den, neboť Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) řekl:

«لَنْ يَبْقِيَتْ إِلَيَّ قَابِلٌ لِأَصُومَنَّ التَّاسِعَ».

„Pokud se dožiji příštího roku, věru se budu postit devátý den.“¹ A tento půst vymaže hříchy předešlého roku.

Pátá podkapitola: Velká a malá pouť

Velká pouť (hadždž) znamená v arabském jazyce záměr. V islámské definici je to cesta ke Ka'abě a posvátným místům v určitý čas kvůli vykonání určitých obřadů.

Malá pouť ('umra) v arabském jazyce znamená návštěva.

A v islámské definici je to návštěva Ka'aby kdykoliv kvůli vykonání určitých obřadů.

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1134).

Velká pouť patří k pilířům islámu a jeho velkým základům a byla nařízena v devátém roce hidžry. Prorok ﷺ vykonal velkou pouť pouze jednu, a to Pouť na rozloučenou.

Pouť je povinná jednou za život pro toho, kdo je jí schopen. A co je navíc, to je nepovinný zbožný skutek. Co se týče malé poutě ('umra), ta je podle názoru mnoha učenců povinná. Důkazem je, že když byl Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) dotázán: „Mají ženy povinnost džihádu?“ řekl:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالَ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ».

„Ano, pro ně je džihád, ve kterém není boj: velká pouť (hadždž) a malá pouť ('umra).“¹

Podmínky povinnosti velké a malé pouti:

- 1 - Islám.
- 2 - Rozum.
- 3 - Dospělost.
- 4 - Svoboda.
- 5 - Schopnost.

A u ženy se přidává šestá podmínka, a to je přítomnost mahrama, který s ní cestuje kvůli jejich vykonání, protože jí není povoleno cestovat na hadždž ani z jiného důvodu bez mahrama. Důkazem jsou slova Proroka ﷺ:

¹ Zaznamenal ho Ahmad pod číslem (25198), an-Nasá'í pod číslem (2627) a Ibn Mádžah pod číslem (2901).

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مُحْرَمٌ».

„Ať žena necestuje, leda s mahramem, a ať k ní nevstupuje muž, aniž by s ní byl mahram.“¹

Mahramem ženy je její manžel, nebo muž, kterého si nikdy nemůže vzít za manžela kvůli pokrevnímu příbuzenství, jako je její bratr, otec, strýc, synovec, nebo kvůli jinému přípustnému důvodu, jako je bratr z kojení, nebo kvůli sňatku, jako je manžel její matky a syn jejího manžela.

Schopnost je fyzická a materiální schopnost, tedy být schopen zaplatit dopravu, vydržet cestu a mít dostatek prostředků, které postačí na cestu tam i zpět. A také musí mít tolik materiálních prostředků, aby to dostačovalo jeho dětem a těm, které má povinnost živit, dokud se k nim nevrátí.

A cesta na pouť musí být bezpečná pro jeho osobu a majetek.

A ten, kdo je toho schopen svým majetkem, nikoli však svým tělem, protože je pokročilého věku či trpí chronickou nemocí, u níž není naděje na uzdravení, je povinen ustanovit někoho, kdo za něj vykoná velkou i malou pouť.

Pro platnost zastoupení u malé a velké pouti jsou u zastupujícího vyžadovány dvě podmínky:

¹ Zaznamenal ho al-Buchárí pod číslem (1862) a Muslim pod číslem (1341).

1 - Musí jít o někoho pro, kterého je platné vykonání povinnosti velké poutě (hadždž), a to je dospělý muslim, který není zbaven rozumu.

2 - Aby měl tento člověk už splněnou povinnou hadždž sám za sebe.

Časy a místa ihrámu:

V arabštině mawáqít, množné číslo od míqát, znamená: hranice. A podle islámské definice je to místo uctívání nebo jeho čas.

Časová a místní vymezení velké poutě (hadždž):

a) Časové vymezení - to Všemohoucí Bůh zmínil ve svých slovech:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ...﴾

{Velká pout' se koná v měsících známých. Ten, kdo zaváže se vykonat v nich pout'...} [Kráva: 197].

Těmito měsíci jsou: šawwál, dhú l-qa'da a deset dní z měsíce dhú l-hidždža.

b) Místní vymezení - jedná se o hranice, které poutníkovi není povoleno překročit směrem k Mekce bez ihrámu (zasvěcení), a jsou následující:

1 - Dhú l-Hulajfa: místo pro obyvatele Medíny.

2 - Al-Džuhfa: místo, kde se musí zasvětit (ihrám) obyvatelé Levanty, Egypta a Maghribu.

3 - Qarn al-Manázil: nyní známý jako as-Sajl, pro lid z Nadždu.

4 - Dhát 'Irq: místo pro obyvatele Iráku.

5 - Jalamlam: místo pro obyvatele Jemenu.

Ten, jehož dům je blíže Mekce než tato místa, vstupuje do stavu ihrámu pro velkou i malou pouť ze svého domu. A obyvatelé Mekky vstupují do ihrámu z Mekky a nepotřebují kvůli ihrámu vycházet na určité místo. Co se týká malé pouti, vyjdou na nejbližší místo mimo posvátný okrsek a vstoupí do ihrámu. Ten, kdo chce vykonat velkou nebo malou pouť, se k nim musí zasvětit na místech, jež určil Prorok ﷺ, a to jsou ta místa, která byla uvedena výše. Tomu, kdo chce vykonat velkou nebo malou pouť, tedy není povolené překročit místo zasvěcení, aniž by vstoupil do stavu zasvěcení (ihrámu).

A každý, kdo projde zmíněnými místy, aniž by byl jedním z jejich obyvatel, v nich musí vstoupit do stavu ihrámu.

A ten, jehož cesta vede do Mekky a neprochází žádným z uvedených míst zasvěcení (míqátů), ať už po zemi, po moři nebo vzduchem, musí vstoupit do stavu ihrámu, když se ocitne na úrovni nejbližšího z nich, na základě slov 'Umara Ibn al-Chattába (ať je s ním Bůh spokojen): „Určete místo na své cestě, které je na jeho úrovni.“¹

Pokud někdo cestuje letadlem, aby vykonal velkou či malou pouť, musí vstoupit do stavu zasvěcení (ihrám), když letadlo míjí místo

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1531).

zasvěcení (míqát), které je na jeho trase. A není dovoleno zpozdit ihrám až do přistání letadla na letišti.

Zasvěcení (ihrám):

Je to úmysl vstoupit do obřadu; při velké pouti (hadždž) je to úmysl vstoupit do velké pouti (hadždž) a u malé pouti ('umra) je to úmysl vstoupit do malé pouti ('umra). A člověk není zasvěcen, dokud neučiní úmysl vstoupit do obřadu. Samotné obléknutí ihrámského oděvu bez úmyslu tedy není ihrámem.

Doporučené věci při ihrámu (zasvěcení):

1 - Udělat velkou očistu (ghusl) celého těla před ihrámem.

2 - Muž se má navonět na těle, nikoli na svém oblečení pro ihrám.

3 - Vstoupit do ihrámu v bílém spodním a svrchním oděvu a sandálech.

4 - Vstoupit do ihrámu za jízdy, otočen ve směru qibly.

Druhy obřadů (u velké a malé pouti):

Poutník má na výběr ze tří poutních obřadů:

1 - At-tamattu'; to znamená, že se člověk zasvětil k malé pouti v měsících velké poutě, vykoná ji a poté se v témže roce zasvětil k velké pouti.

2 - Samostatná pout' (ifrád); to je zasvěcení se pouze pro velkou pout na určeném místě a setrvání ve stavu zasvěcení až do vykonání poutních obřadů.

3 - Qirán;

znamená to zasvětit se současně k velké i malé pouti, nebo se zasvětit k malé pouti a poté k ní připojit i velkou pout' ještě předtím, než se započne s jejím obcházením. Záměr vykonat velkou i malou pout' se tedy učiní u míqátu anebo před započítím obcházení malé pouti a pro obě se pak vykoná jedno obcházení (Ka'aby) a chození mezi pahorky.

Poutník vykonávající pout' typu at-tamattu' a qirán musí dát výkupné, pokud nepatří mezi obyvatele okolí Posvátné mešity.

Nejlepší z těchto tří poutních rituálů je at-tamattu', protože ho Prorok (ať mu Bůh žehná a dá mír) přikázal svým společníkům¹. Poté al-qirán, protože to je velká a malá pout' dohromady, a poté al-ifrád.

c) Pokud se zasvětit jedním z těchto obřadů, ihned poté pronese talbíju slovy:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنَّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ».

„Labbajka l-láhumma labbajk, labbajka lá šaríka laka labbajk, inna-l-hamda wa-n-ni'mata laka wa-l-mulk, lá šaríka lak.“

(Zde jsem k službám Tvým, Bože, zde jsem k službám Tvým. Zde jsem k službám Tvým, nemáš

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1211).

společníka žádného, zde jsem k službám Tvým. Vpravdě chvála i dobrodiní náleží Tobě, i království. Nemáš společníka žádného.)¹

Je to doporučené (sunna) a je doporučeno ji vykonávat co nejvíce; muži ji pronášejí nahlas a ženy potichu.

Její čas: Začíná po ihrámu a končí následovně:

Za prvé: Ten, kdo vykonává 'umru, ji ukončí předtím, než začne obcházení.

Za druhé: Poutník velké pouti ji ukončí, když začne s kamenováním džamrat al-'aqaba na velký svátek.

Zakázané věci při ihrámu (zasvěcení):

1 - Holení, stříhání nebo vytrhávání vlasů a ochlupení z jakékoli části těla.

2 - Stříhání nehtů na ruce nebo noze bez důvodu. Pokud se však nehet zlomí a je odstraněn, nemusí se za to vykoupit.

3 - Pokrytí hlavy muže něčím těsným, například čepicí a kloboukem.

4 - Pro muže nošení šitého oblečení, jako je košile, turban nebo kalhoty, na těle nebo jeho části. Al-machít (šité oblečení) je oděv vyrobený na míru části těla, jako al-chuf (kožené boty), rukavice a ponožky. Žena si ale v ihrámu může obléci jakýkoli oděv, protože se potřebuje zahalit, nesmí však nosit

¹ Zaznamenal ho al-Bucháří pod číslem (1549).

šitou burku a tvář si před cizími muži zakrývá něčím jiným, jako je kus šátku či oblečení, a nesmí nosit rukavice.

5 - Parfém, protože od poutníka se žádá, aby se oprostil od přepychu, ozdob a potěšení tohoto pozemského světa a zaměřil se na budoucí život.

6 - Zabíjení a lov suchozemské zvěře. Osoba ve stavu zasvěcení nesmí lovit suchozemskou zvěř, ani pomáhat při jejím lovu, ani ji porážet.

A je zakázáno tomu, kdo je ve stavu zasvěcení, jíst z toho, co sám ulovil nebo co bylo uloveno pro něj nebo při jehož lovu napomáhal, protože je to pro něj jako mršina.

Ale co se týče lovu v moři, ten není tomu, kdo je ve stavu zasvěcení, zakázán. Rovněž mu není zakázána porážka domácích zvířat, jako je drůbež a dobytek, neboť se nejedná o lovnou zvěř.

7 - Uzavření sňatku pro sebe či pro jiného nebo svědčení při něm.

8 - Pohlavní styk. Pouť toho, kdo má pohlavní styk před prvním ukončením ihrámu, je neplatná, je však povinen ji dokončit a následující rok ji vykonat znovu a obětovat velblouda. A pokud k tomu dojde po prvním částečném ukončení ihrámu, jeho pout' není neplatná, ale je povinen vykonat oběť.

A žena je v tom jako muž, pokud k tomu nebyla donucena.

9 - Intimnosti jiné než pohlavní styk. Není tedy povoleno, aby měl člověk ve stavu zasvěcení se ženou intimnosti, protože to je cesta k zakázanému pohlavnímu styku. A těmito intimnostmi se myslí dotýkání se ženy s touhou.

Malá pout' ('umra)

a) Pilíře malé pouti ('umra):

1 - Zasvěcení (ihrám).

2 - Obcházení Ka'aby.

3 - Chození mezi pahorky.

b) Povinnosti malé pouti ('umra):

1 - Zasvěcení (ihrám) ze stanoveného místa (míqát).

2 - Oholení nebo ostříhání vlasů.

c) Způsob 'umry:

Ten, kdo vykonává 'umru, začíná tawáfem (obcházením Ka'aby) o sedmi okruzích, který začíná u Černého kamene a u něj také končí. Při obcházení musí být očištěný a mít zakrytou nahotu od pupku po kolena. Je doporučeno si během celého tawáfu odhalit pravé rameno tak, že se oděv vede pod ním a oba jeho konce se přehodí přes levé rameno. A když dokončí sedmý okruh, upustí od odhalování ramene a zakryje si obě ramena svým oděvem.

A natočí se směrem k Černému kameni a je-li schopen ho políbit, políbí ho, jinak se ho, je-li to možné, dotkne pravou rukou a políbí svou ruku. A

pokud se mu nepodaří se kamene dotknout, ukáže na něj, zvedne při tom pravou ruku a jednou řekne: „Alláhu akbar,“ ale nepolíbí si ruku ani se nezastaví. A poté pokračuje v obcházení, přičemž Ka'aba je po jeho levici, a je doporučeno (sunna) během prvních třech okruhů zrychlit krok (ramal). A slovo ramal v arabštině znamená rychlou chůzi s krátkými kroky.

A když míjí Jemenský roh – což je čtvrtý roh Ka'aby – pokud je to pro něj možné, dotkne se ho pravou rukou bez takbíru a bez políbení. Pokud to možné není, pokračuje dál a ani na něj neukazuje, ani neříká takbír. A mezi Jemenským rohem a Černým kamenem říká:

{...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ}

{...Pane náš, daruj nám dobré na světě tomto i dobré ve světě budoucím a uchraň nás před utrpením ohně!} [Kráva: 201].

A když dokončí tawáf, pomodlí se dvě rak'a za maqám Ibráhím (mír s ním), je-li to možné, jinak se je pomodlí na jakémkoli místě v Posvátné mešitě. Je doporučeno, aby v prvním rak'a po Fátize četl súru Nevěřící a v druhém rak'a súru Upřímnost víry. Poté zamíří k místu chození mezi pahorky a chodí mezi pahorky Safá a Marwa sedm úseků; cesta tam je jeden úsek a cesta zpět je druhý.

Chození se začíná u pahorku Safá, na který se vystoupí, nebo se u něj jen postaví, přičemž výstup

na pahorek Safá je lepší, je-li to možné. A tehdy přečte tento verš:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

{Věru, Safá a Marwa patří k obřadům Božím...}
[Kráva: 158].

A je doporučené postavit se směrem ke qible, chválit Boha, velebit Ho a říci:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَتَجَزَّ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدُهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ».

„Lá iláha illa-l-láh, wa-l-láhu akbar, lá iláha illa-l-láhu wahdahu lá šaríka lahu, lahu-l-mulku wa lahu-l-hamdu, juhjí wa jumítu, wa huwa ‘alá kulli šaj'in qadír, lá iláha illa-l-láhu wahdahu, andžaza wa‘dahu, wa nasara ‘abdahu, wa hazama-l-ahzába wahdah.” (Není boha kromě Boha a Bůh je největší. Není boha kromě Boha, Jediného, jenž nemá společníka žádného. Jemu náleží vláda i chvála, On oživuje i usmrcuje a On má moc nad každou věcí. Není boha kromě Boha, Jediného. On splnil Svůj slib, pomohl Svému služebníku a Sám porazil spojence.)¹ Poté pronese libovolnou prosbu k Bohu (dua) se zvednutýma rukama a tento dhikr a prosbu opakuje třikrát. Poté sestoupí a jde k pahorku Marwa, dokud

¹ Zaznamenal ho Muslim pod číslem (1218).

nedojde k prvnímu znamení, kde mají muži až ke druhému znamení zrychlit chůzi. Ženě ale není předepsáno, aby mezi dvěma zelenými znameními zrychlila, protože její tělo má být zahaleno. Naopak je pro ni předepsáno, aby po celou dobu chození mezi pahorky šla normální chůzí. Poté dojde na pahorek Marwa, vystoupí na něj, nebo se u něj zastaví. Vystoupit na něj je lepší, je-li to možné. Na pahorku Marwa říká a dělá totéž, co říkal a dělal na pahorku Safá, s výjimkou čtení verše, a to jsou slova Všemohoucího:

{إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ...}

{Věru, Safá a Marwa patří k obřadům Božím...}

Toto se vykonává pouze při výstupu na pahorek Safa v prvním úseku. Poté sestoupí, v místě chůze kráčí a v místě zrychlení zrychlí krok, dokud nedojde k pahorku Safá. Takto vykoná sedm úseků; cesta tam je jeden úsek a cesta zpět je dalsí. Během tohoto chození se doporučuje co nejvíce dělat dhikr a dua tím, co je pro něj snadné. A je doporučené být očištěn od velkého i malého znečištění, pokud ale vykoná chození bez očisty, je to platné. Stejně tak pokud žena dostane menstruaci nebo má očistky po obcházení Ka'aby, může vykonat chození mezi pahorky a je to dostačující, protože očista není pro chození mezi pahorky podmínkou, nýbrž je jen doporučená.

Po dokončení chození mezi pahorky si oholí nebo ostříhá vlasy, přičemž oholení je pro muže lepší.

Tímto dokončil obřady malé poutě ('umra).

Velká pout' (hadždž)

a) Pilíře velké pouti (hadždž):

1 - Zasněčení (ihrám).

2 - Stání na hoře 'Arafa.

3 - Tawáf al-ifáda, tj. obcházení Ka'aby.

4 - Chození mezi pahorky.

b) Povinnosti velké pouti (hadždž):

1 - Zasněčení (ihrám) ze stanoveného místa (míqát).

2 - Stání na hoře 'Arafa devátého dne měsíce dhú l-hidždža až do západu slunce pro toho, kdo tam stál přes den.

3 - Přenocování v Muzdalifa v noci na desátého dhú-l-hidždža až do půlnoci.

4 - Přenocování v údolí Miná během dnů tašríq.

5 - Kamenování džamarát.

6 - Oholení nebo ostříhání vlasů.

7 - 'Tawáf al-wadá', tj. obcházení Ka'aby na rozloučenou.

c) Způsob velké poutě (hadždž):

Pokud je málo času, muslim se na správném místě zasněví pro hadždž samostatně, po příjezdu do Mekky vykoná tawáf a chození mezi pahorky a zůstane ve svém ihrámu až do dne 'Arafa, devátého

dne, kdy se vydá na 'Arafát a zůstane tam až do západu slunce.

Poté z něj sejde do Muzdalify a při tom odříkává talbíju. Zůstane tam, dokud se nepomodlí modlitbu fadžr, poté tam zůstává, vzpomíná Boha, odříkává talbíju a prosí Boha (dua), dokud se nerozední.

Jakmile se rozední, odebere se před východem slunce do údolí Miná a hodí sedm kamínků na džamru al-aqaba. Poté si oholí hlavu nebo si ostříhá vlasy, přičemž oholení je lepší.

Poté vykoná tawáf ifáda a postačí mu první chození mezi pahorky. Tímto bude jeho velká pout' ukončena a dosáhne úplného ukončení zasvěcení.

A zbývá mu kamenování džamra v jedenáctý a dvanáctý den, jestliže spěchá, a kamenuje tři džamra (velký, střední a malý), každý sedmi kamínky, a s každým kamínkem pronese takbír. Začíná u malé džamra, který je u mešity al-Chajf, poté prostřední a nakonec džamarát al-aqaba, která je poslední. Každá džamra se kamenuje sedmi kamínky. A pokud se chce zdržet i po dvanáctém dni, kamenuje třináctý den stejným způsobem, jako kamenoval jedenáctý a dvanáctý den.

Čas kamenování je po poledni během těchto tří dnů.

A pokud odejde dvanáctého dne před západem slunce, nevádí to. Pokud zůstane, aby kamenoval

třináctého dne po poledni, je to lepší, na základě slov Všemohoucího:

﴿...فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَى...﴾

{...A kdo si pospíší ve dvou dnech, není na něm hříchu, a kdo se opozdí, není na něm hříchu, to platí pro toho, kdo je bohabojný...}

[Kráva: 203].

A pokud chce odcestovat, udělá tawáf na rozloučenou, sedm okruhů, bez chození mezi pahorky.

Nejlepší je, pokud s sebou nemá obětní zvíře, aby se zasvětil (ihrám) pro malou a velkou pouť postupně (tamattu'), poté v osmý den pronesl talbíju pro velkou pouť a vykonal předepsané úkony velké poutě. Pokud vstoupí do ihrámu na velkou pouť a 'umru zároveň, i to je přípustné a nazývá se to qirán, což je, když se zasvětit (ihrám) na malou a velkou pouť zároveň, s jediným tawáfem a jediným chozením mezi pahorky.

Třetí kapitola:

Záležitosti týkající se vztahů lidí mezi sebou

Učenci, necht' se nad nimi Všemohoucí Bůh smiluje, objasnili, jaké vědění je pro každého jednotlivce povinností se naučit. A hovořili o rozsahu znalostí, jejichž osvojení je individuální

povinností každého muslima. Z toho zmínili: naučit se pravidla týkající se prodeje pro toho, kdo se zabývá obchodem, aby nevědomky neupadl do zakázaného nebo lichvy. A od některých sahába (ať je s nimi Bůh spokojen) bylo zaznamenáno to, co to potvrzuje.

‘Umar Ibn al-Chattáb (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: „Ať prodává na našem trhu jen ten, kdo se poučil v náboženství.“¹

‘Alí Ibn Abí Tálíb (ať je s ním Bůh spokojen) řekl: „Kdo obchoduje dříve, než nabude patřičných náboženských znalostí, zabředne do lichvy, poté znovu zabředne a znovu zabředne. Tj. upadne do lichvy.“²

Ibn ‘Ábidín řekl, když citoval al-‘Alámího: „A každému muži i ženě, kteří mají odpovědnost před Bohem, je uloženo jako povinnost, aby se po naučení se vědění o náboženství a správném vedení naučili pravidlům malé i velké očisty, modlitby a půstu a dále pravidlům almužny pro toho, kdo vlastní její stanovené minimum, a pouti pro toho, pro koho se stala povinnou, a obchodníci pravidlům obchodování, aby se vyvarovali pochybných a nežádoucích věcí ve veškerém obchodním jednání; stejně tak je i pro řemeslníky a každého, kdo se

¹ Zaznamenal ho at-Tirmidhí pod číslem (487) a řekl: Tento hadíth je dobrý, ojedinelý (hasan, gharíb). A al-Albání řekl, že je dobrý.

² Viz: Mughnī al-muhtádž (2/22).

zabývá nějakou činností, povinností znát její pravidla a nařízení, aby se při ní vyvaroval toho, co je zakázané.“¹

An-Nawawí (ať se nad ním Bůh smiluje) řekl: „Pokud jde o prodej, manželství a jim podobné, které nejsou ze své podstaty povinné, je zakázáno k nim přistupovat bez znalosti jejich podmínek.“²

Následují některá pravidla finančních transakcí, která stanovuje islámské právo šaría:

1 - Povolení všeho, co přináší čistý nebo převažující prospěch, například prodej a nákup povolených věcí, pronájem a předkupní právo.³

2 - Zákonnost všeho, co zaručuje práva lidí a jejich ochranu, jako je zástava a svědectví.

3 - Povolení všeho, co je v zájmu smluvních stran, jako je zrušení smlouvy ústní dohodou (iqála), právo volby (chijár) a podmínky při prodeji.

4 - Zákaz všeho, co zahrnuje utlačování lidí, a bezprávného přivlastňování si jejich majetku, jako je lichva, přivlastnění a monopol.

5 - Legitimita všeho, co v sobě zahrnuje vzájemné pomáhání k dobru, jako je půjčka, výpůjčka a úschova.

¹ Hášíja Ibn 'Ábidín (1/42).

² Viz: al-Madžmú' (1/50).

³ Předkupní právo (šuf'a) je právo společníka převzít podíl svého společníka od nabyvatele za finanční protiplnění.

6 - Zákaz přivlastňování majetku bez práce, užitku a námahy, jako je hazard a lichva.

7 - Zákaz každé transakce, ve které převládá neznalost a nejistota, jako je prodej toho, co člověk nevlastní, a prodej neznámého.

8 - Zákaz lstivého obcházení zákazů, jako je prodej al-‘ína.¹

9- Zákaz toho, co odvádí od poslušnosti Bohu, jako je prodej po druhém adhánu na páteční modlitbu.

10 - Zákaz všeho, co je škodlivé nebo co způsobuje nepřátelství mezi muslimy, jako je prodej zakázaných věcí a zasahování do prodeje svého bratra.

A když muslimovi není jasná nějaká náboženská otázka, má se na ni zeptat učenců a nic nedělat, dokud nezná příslušný náboženský předpis, jak pravil Všemohoucí:

{...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ}

{...a zeptejte se lidí, jimž dostalo se připomenutí, nevíte-li!} [Včely: 43].

To je to, co se podařilo shromáždit, a prosíme Boha, aby nám dal prospěšné poznání a zbožné skutky, vždyť On je věru nejštedřejší. A ať Bůh

¹ Prodej al-‘ína je to, že člověk prodá druhému věc na dluh, předá mu ji a poté ji ještě před obdržáním platby odkoupí za nižší cenu v hotovosti.

žehná a dá mír našemu proroku Muhammadovi,
jeho rodu a jeho druhům a obdaří je hojným mírem.

Index

Co by měl každý muslim znát	2
Úvod	2
První kapitola:	3
To, co se týká přesvědčení	3
První podkapitola: Význam islámu a jeho pilíře	3
Důležitost tawhídu (monoteismu):	3
Význam vyznání, že není boha kromě Boha, je	5
A podmínkami „Není boha kromě Boha“ jsou:	6
Vyznání, že Muhammad je posel Boží, znamená	7
Druhá podkapitola: Význam víry (ímán) a její pilíře	9
1) Víra ve Všemohoucího Boha - ta zahrnuje tři věci:.....	10
1 - Víra v Boží panství,.....	10
2 - Víra v Boží božství.....	12
3 - Víra v Boží jména a vlastnosti	14
2) Víra v anděly	21
3) Víra v knihy	22
4) Víra v posly, mír s nimi	23
5) Víra v poslední den	24
a) Víra ve vzkříšení.....	24
b) Víra ve zúčtování a odplatu.....	24
c) Víra v ráj a peklo.....	25
6) Víra v osud, ať je dobrý nebo špatný	25
Třetí podkapitola: Al-ihsán (zbožnost)	27
Čtvrtá podkapitola: Stručný přehled základů Ahl as-Sunna wa al-Džamá'a.....	27
Druhá kapitola: Pravidla týkající se uctívání	29
První podkapitola: Očista (tahára)	29

Za první: Druhy vody:	29
Za druhé: Nečistoty	29
Za třetí: Co je zakázáno pro toho, kdo je rituálně nečistý	32
Za čtvrté: Etiketa vykonávání potřeby	34
Za páté: Pravidla istindžá' (omývání se po toaletě) a istidžmár (utírání se po toaletě).....	35
Za šesté: Pravidla malé očisty.....	36
Za sedmé: Pravidla přetření al-chuf nebo ponožek	38
Za osmé: Pravidla tammumu.....	40
Za deváté: Pravidla menstruace a očístek	42
Druhá podkapitola: Modlitba	44
Za první: Pravidla azánu a iqámy	44
Za druhé: Postavení modlitby a její zásluhy.....	47
Za třetí: Podmínky modlitby:	49
Za čtvrté: Pilíře modlitby	51
Za páté: Povinnosti modlitby	56
Za šesté: Doporučené věci (sunna) při modlitbě	57
Za sedmé: Způsob modlitby:	60
Za osmé: Zavrženíhodné věci při modlitbě:	66
Za deváté: Věci, které ruší modlitbu:	66
Za desáté: Opravný sudžúd.....	67
Za jedenácté: Časy, kdy je zakázáno se modlit	69
Za dvanácté: Společná modlitba	70
Za třinácté: Modlitba strachu.....	73
Způsob modlitby strachu:	73
Za čtrnácté: Páteční modlitba	74
Za páté: Doporučené věci v pátek:.....	76
Stihnutí páteční modlitby:.....	77

Za patnácté: Modlitba těch, kteří mají obtíže	77
Za šestnácté: Modlitba dvou svátků.....	81
Za sedmnácté: Modlitba při zatmění slunce.....	83
Za osmnácté: Modlitba za déšť:	85
Za devatenácté: Pravidla pohřebnictví.....	86
Třetí podkapitola: Zakát (povinná almužna)	90
1 - Definice povinné almužny (zakát) a její postavení:....	90
2 - Podmínky povinnosti povinné almužny (zakát):	91
3 - Majetky, z nichž je povinné dávat almužnu	92
Čtvrtá podkapitola: Půst	104
Podmínky povinnosti půstu v měsíci Ramadánu:	104
Pátá podkapitola: Velká a malá pout'	112
Podmínky povinnosti velké a malé pouti:	113
Časy a místa ihrámu:.....	115
Zasvěcení (ihrám):.....	117
Malá pout' ('umra).....	121
Velká pout' (hadždž)	125
Třetí kapitola:	127
Záležitosti týkající se vztahů lidí mezi sebou.....	127

cs227v3.0 - 28/07/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

